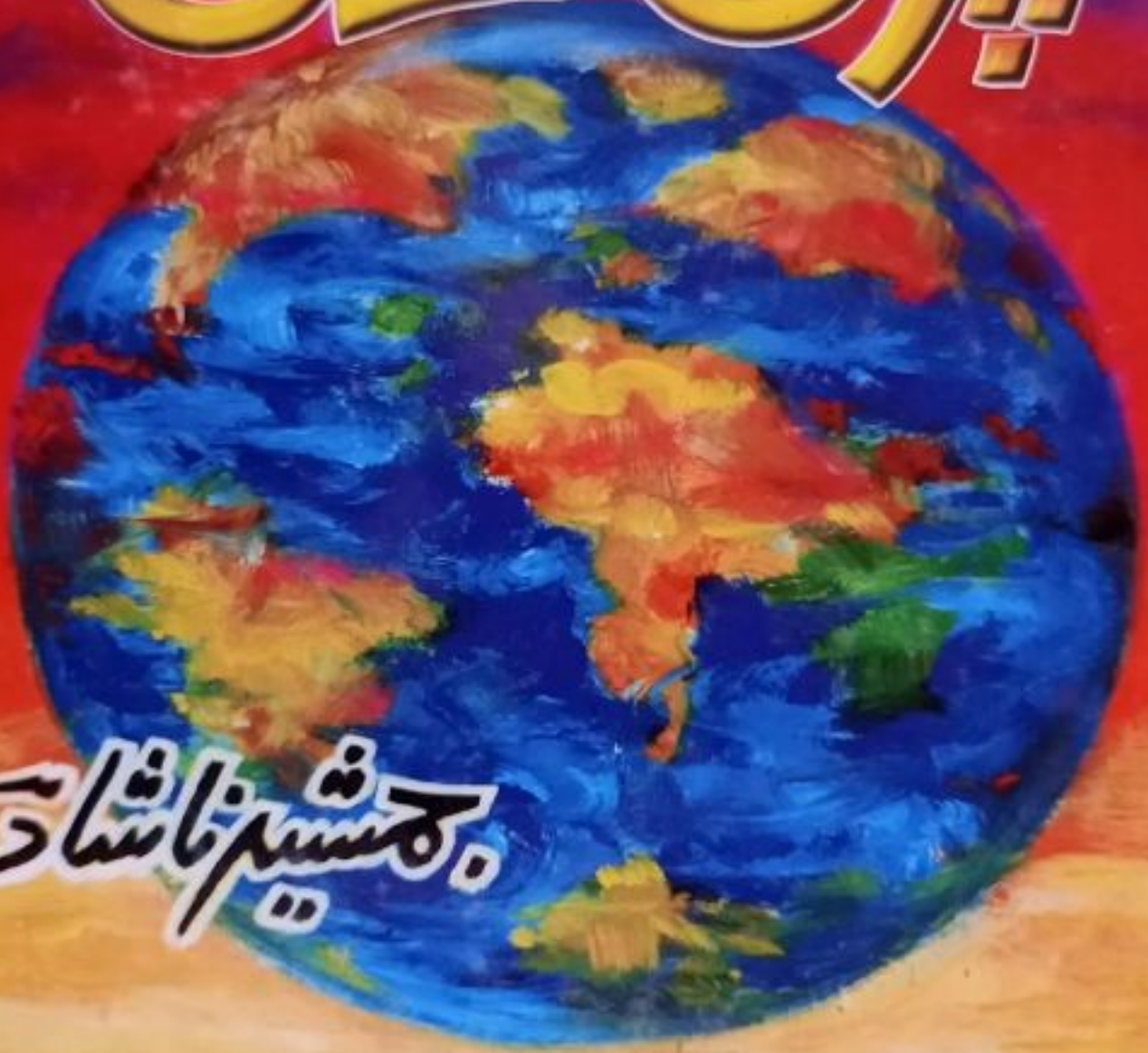

پہلی کتنی

جستجو کا استاد

تصویر: محمد سائیدی

پرلی کندهی.....

بسم اللہ الرحمن الرحیم

پرلی کندهی

جمشیدناشاو

ناشر

ناصر پبلی کیشنز

ٹریک چوک دیرہ غازی خان

0334-6781558

سبھی حقوق ہتھی کر لے ہن

پبلک اڈیشن 2008

کتاب داناں پرلی کنڈی

شاعر جمشید ناسا (0333-7206440)

پیشکش شہزاد نصیر سرہنگی اردو ادبی سنگت وہا

کتابت رانا عبدالشکور منٹھے والی

تعداد 500/-

پڑھنا ایڈیشن مارچ 2015

نسل 300/- روپے

اوپر چھن نصیر سرمد ساروی

چھاپہ خانہ نوید حفیظ پرنٹرز لاہور

کتاب ملن دی جاہ

پنجاب گھر و عمارتوں نمبر 03346717383

خلیفہ کتاب گھر تو نہ شریف، ناصر نیوز ایجنسی دیرہ غازی خان، انصاف کتاب گھر وہا۔

دردیں بھرے پڑو ہڑے ساڈے، حسرت بھریاں غزلاں ساڈیاں
کئی کھل کرائیں سُنڈے ریہے، کئی رو کرائیں گاندے ریہے

تندیر

- 1- تقریظ..... سردار محمد سعید اللہ خان کھتران..... 8
- 2- ناشادوی شاعری..... عذیر قیسراہی..... 12
- 3- پرلی کنڈھی دا شاعر..... نصیر سرمد سائیروی..... 14
- 5- حمد..... 24
- 6- دریا کوں نہراں کھا گیاں، نہریں کوں کھالے کھا گئے..... 27
- 7- اے رات ای اکثر ڈھلی کھڑی ء..... 29
- 8- میڈی کھل وی سانول ڈکھیہ بیٹھا..... 31
- 9- سچائی..... 33
- 10- جو ڈنہہ وی کالی رات تھیاں بہن ڈنہہ دے ڈیوے بال اڑی..... 35
- 11- پر ای چندرا آزاد نظم..... 37
- 12- سکھے جذبے قتل کر کے وفا کیتو تاں کیا کیتو..... 39
- 13- خواب نہ ڈیکھیں خواہیں دیاں تعبیراں او کھنیاں ملدین..... 40
- 14- اکھ دے ٹوہیجے کنوں خواب جھردے وڈن..... 42
- 15- لاناں..... 43
- 16- رخسار ساڈے تیں پنجوں دیاں بے انت قطاراں ڈکھیہ تاں سہی..... 44
- 17- دل کوں دولت دے قدم میں تھکیدیے نے..... 46
- 18- سائوں رزق دے رولے رول ڈتے..... 47
- 19- جاگ..... 49

انتساب

آپنی بزم شہزاد نصیر سرائیکی اردو ادبی سنگت و ہوادے صدر
 استاد الشعراء سہیل ہدایت اللہ فکر صاحب (مرحوم)
 تے
 اپنے محسن رانا عبدالشکور صاحب دے ناں -

- 20۔ اکھیں بے نور تھی و بھوین شمار آون کنوں پہلے
21۔ تار در یادے پار گئے ہاے
22۔ ساکوں طعنہ نہ مار ککھیں دا
23۔ دلوں نکل کے فریب دی بدعا وی کنہدی کھڑی و درتیں
24۔ دحاں
25۔ جیویں بلبل کوں پنجرے وچ ہوندن گھزاروے چنتے
26۔ میڈے ڈیس اچ غضب دے اندھارے ڈٹھن
27۔ توں تاں چھاں تے پلدارہ گئیں میڈا حال پچھانوویں لکھسن
28۔ نشان
29۔ گرتے بیڑی تار فقیرا
30۔ سیتگی
31۔ اسان عید مینسوں کیویں
32۔ میڈا دشمن میکوں پل پل خطا دارس ڈیندا
33۔ ڈوشعر
34۔ بے درد جن میڈی وقایا دچ دل کوں
35۔ یاد
36۔ اے گال مکدی مکا کے آئے ہیں
37۔ آون سیتگی گھر گھر کھنڈوں
38۔ سئیں اقبال سوکزی دے تاں
39۔ اڈکھر دا گئے میں کھر دا گیاں

- 40۔ پنج
41۔ جڈاں میڈیں حسین زلفیں دی چھاں تیں پنج گئے ہاے
42۔ ولدا سانول دا ولدے تاں جس آندی و
43۔ تم دی کو
44۔ جھوک
45۔ میکوں ہار بھجوں دے پون ڈے میکوں پوندیں ہوئیں جس آندی و
46۔ میڈی شان زمانہ کیا جانے
47۔ اجن وی توں ساکوں یاد آندیں
48۔ چولے دی بک بک لیرتے پنج دیاں تظاراں ڈیکھوین
49۔ پہلیں دی نازک شاخ توں بھجوں دے بھل ڈھانڈے ریے
50۔ قطعے ہر باعیاں
51۔ ڈوہڑے
52۔ غریب دے نصیب وچ پیار

تقریظ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

جسید ناشاد صاحب دی پہلی کتاب ”پرلی کنڈھی“ دی اسے ڈوجھی اشاعت

اے اس کتاب دی ابتدا خدائے بزرگ و برتر دی ایس بیاری حمد کن کیتی گئی اے۔

سر جھکا کر کے بنگدے ہیں لھلھے لھلھے لھلھے لھلھے ساڈے سر متھان ان سینہ

تیں بھرید گسارے زمانے دیوچ ساریں تگلیں دے منظر متھان ان سینہ

اے پنجوں دی جلت رنگ دی سرتے مست تھی کے قوس قزح دے رنگ

بکھیرنا آکا شاعر عجیب طبیعت دامالک اے ہک ویلے ڈیکھوتاں اے آپڑیں زخمیں کوں

ڈیکھ کے کھلدا ایٹھے پئے ویلھے ڈیکھوتاں بہاراں دے سندھے سوسور وندا ایٹھے۔

میٹی کھل وی سانول ڈیکھ پھٹا میٹے واپندے نیروی ڈیکھ پھٹا

میٹے جگر دے پھٹ وی ڈیکھ پھٹا پھٹ ڈیکھ سر وی ڈیکھ پھٹا

ہئی ہک جاہ تے لکھدے۔

پنج وی پھلپیں تے ہے کھل وی چہرے تے ہے

ڈیند وی نکھتھا کھڑے میند وی وسدا کھڑے

اتھاں شاعر صنعت تنسار دے نال نال پھلپیں تے آئی ہوئی پنج کوں میند وٹن نال

اتے اپڑیں چہرے دی مسکراہٹ کوں ڈیند لکھن دی نادر تھہہ نال ادا کر کے اپڑیں

ابلاغی حسن دی انتہا کر ڈتی اے۔ اتھاں اگر شاعر دی خود پرستی (Self Love)

یا نرگسیت (Narcissism) دے تقاضیں کوں وی پیش نظر رکھیا ونجے تاں اتھاں

کئی (Dimensions) یا شاعر دی تہہ در تہہ شخصیت دے کئی رخ نظر آمدن۔

ساڈا شاعر اپڑیں وسیب دے ارد گرد گہرا مشاہدہ کر کے آپڑیں مخصوص رنگ اچ

اوندا تجزیہ تے آپڑیں تاثرات پیش کریندیں ہوئیں آہدے۔

اے منڈی ہے ایس منڈی وچ جھٹ تو نزیں ہولی گزریں اے

اتھ وکسن مٹاں لیڈروی اتھ وکسن پیروی ڈیکھ پھٹا

☆

سر جھکناں جھیں ناشاد ساڈا توڑے سر کوں دار تے ٹنگ ڈیون

ساڈے عزمدی عظمت ڈیکھ پھٹا ساڈے ظرف ضمیروی ڈیکھ پھٹا

جتھاں شاعر آپڑے ماحول دے مختلف طبقیں دی حالت بیان کریندے

تے انہاں کوں منڈی دا وکا و مال بکھدے اتھاں آپڑیں انسانیت دا وی بر ملا اظہار

کریندے تے آخری دم تک بدی دیاں طاقتیں دے ہکوں جھکناں دا صرف عہد ای جھیں

کریندا بلکہ آپڑیں ”عزم دی عظمت“ نال ”ڈیکھ پھٹا“ دا ترنہبی جملہ آکھ کے آپڑیں

ڈیکھن آئے کوں ایس نظارے کن مظلوظ تھیونز دی دعوت ڈے کے ہک غیر محسوس طریقے

نال اوندے ضمیر کوں اصول تے قربان تھیونز دی ترغیب تے جرات وی ڈیندے۔

مشہور نقاد تے دانشور سید عابد علی عابد مرحوم ہک جاہ تے لکھدن جو ”جلیل

التقدیر ادبی تخلیقات ہمیشہ ہک بلند اخلاقی نصب العین دی رہنمائی یا کہیں اخلاقی مسئلے

دی گرہ ٹھکانی کریندی اے“۔ جئیں ویلھے اسان ایس معیار کوں سامنوس رکھیندے

ہیں تاں ساکوں محسوس تھیندے جو ساڈا اے نوجوان شاعر آپڑیں سمت مقرر کرنز وچ

بظاہر صحیح پاسے دوڑن رکھیندے چنانچہ اونہایت جرات نال معاشرے دے سٹیں

ہوئیں لو کہیں کوں انہاں دا فرض ایس انداز اچ یاد ڈیویندے۔

ستم دے شہراج کرم دا پرچم اساں نہ جیسوں تاں کون چھیکی
امن دی خاطر امن و انعرہ اساں نہ لیسوں تاں کون لیسے
حیادے سرتے حیادی چادر اساں نہ ڈیسوں تاں کون ڈیسے
بھرا دے سرتے جیکر بھراو او اساں نہ ویسوں تاں کون ویسی
اتھاں "تاں کون چھیکی" تاں کون لیسے جھیں استفہام اقراری دے جملے
کلام اچ حسن پیدا کر زردے نال نال زوروی پیدا کر بندن۔ جتھو شاعر دی اہلانی
شاکنگلی دے نال نال انداز بیان تے پوری دسترس تے گرفت دا اندازہ تھیندے۔ جتھو
تک برداشت صبر تے انسان دوستی دا تعلق اے تاں او اندامعیار ہوں بلندے آپڑیں
دھمیں تے مخالفیں دے بارے اچ او انداز بڑا مصالجانہ تے صوفیانہ رویہ اے چنانچہ
او آہدے۔

مخالف لوک رستے وچ توڑے ول ول حسیندے ہن

میڈا سایہ میکوں ول ول دعا دا درس ڈیندا ہا
ناشاد دھمیں عام لوکیں دی کار آپڑے آپکوں ماضی یا حال تک محدود نہیں
رکھیندے بلکہ مستقبل دا چٹاوی کریندے اتے جتھیں مشکل حالات کنیں ارج اساں گذر
دے پئے ہیں اتھاں صرف راہبران دی سوچ تے بھروسہ نہیں کیتا وچ پگدا بلکہ لازم
ہے جو انہاں واسطے اساں وی کچھ نہ کچھ روشنی دا بندوبست کروں کیوں جو آواز والیاں
نسلاں کیتے اساڈے ایسے رویے ای رہنمائی دا ہک ذریعہ بنزمن لہذا او آہدے۔

اجھماں سخت اندھارا چھامگے جتھ کون جتھ نہیں سمجھدا

راہبر رستہ بھل نہ وچن ڈیوے ہال کے رکھوں

ساڈے پیرے ساڈیاں نسلاں نسلیں کون ڈکھلیں

کیوں نہ ہووے ہر ہک راہ تے پیر سنجال کے رکھوں

فارسی تے اردو شاعری اچ تو اردو تے سرتے دے متعلق لمبیاں لمبیاں بحثاں
ملدین۔ لیکن ساڈا موضوع اتھوہٹ کے اے ڈساونز ہے جو اگر Talent ہووے

تاں سرانجیکی زبان کہیں مضمون کون ادا کرن اچ
معذور کائینی۔ عام طور تے اوکھ سوکھ تے ڈکھ سکھ دے منزلیں کنیں ہر شخص کون
گذرناں پوندے ایں کالھوں انسانی تجربات دے وچ بعض اوقات عجیب ممانت
پاتی ویندی اے۔ اور بعض اوقات اے سوچ دے دھارے ہک پئے نال اینویں مل
ویندن جو آدی کون حیرت تھیندی اے۔ ایں کالھ کون ڈکھ کے غالباً حضرت علی کرم اللہ
وجہہ فرمیدن جو اگر کھلمیں ول ول نہ آکھیاں وچن ہا تاں یھنا ختم تھی گیاں ہوون ہا۔
سیف الدین سیف نے بڑی خوبصورتی نال ایں قول کون آپڑے ہک شعراج ادا کیتے او
لکھدے۔

سیف انداز بیاں رنگ بدل دیتا ہے

ور نہ دنیا میں کوئی بات نئی بات نہیں

انشاء اللہ انشاء دا شعراے

نہ چھیڑاے نکہت باد بہاری راہ لگ اپنی

تجھے آکھیلیاں سوچیں ہیں ہم بیزار بیٹھے ہیں

ساڈا اشاعر انہاں احساسات کون کچھ اینویں بیان کریندے۔

کوئی مست ہوا کون وچن آکھے ساکوں اینویں تنگ نہ کیتا کر

ساڈے ساہو دا پکھوون مونجھا ہے ساکوں ڈاڈے جھولے نہیں بھاندے

فارسی زبان دا ہک مشہور شعراے۔

چناں قحط سالے لکھ اندر دمشق

کہ یاراں فراموش کردند عشق

ساڈا اشاعر انہاں محسوسات کون اینویں بیان کریندے۔

”ساکوں رزق دے رولے رولے پڑتے مہنو عشق دے رولے لہیں بھانڈے“
ہک اردو شاعر دا شعر ڈیکھو۔

اے میری زیت کیا ارادے ہیں

موت خیرات لینے آئی ہے

ساڈا شاعر! میں مضمون کوں اینویں بیان کریندے۔

ڈندگی ہن تماشہ کھاموت دا!!!

ہے تماشے تاں میں ڈھیر سارے ڈھن

مرزا غالب لکھدن۔

کی میرے قتل کے بعد اُس نے جفا سے توبہ

ہائے اس زود پشیمان کا پشیمان ہونا

ساڈا شاعر! میں مضمون کوں اینویں بدھیندے!

سکھے جذبے قتل کر کے وفا کیتو تاں کیا کیتو

فریضہ ہن محبت دا، ادا کیتو تاں کیا کیتو

فیض احمد فیض دے این شعر دے نال

جور کے تو کوہ گراں تھے ہم جو چلے تو جاں سے گذر گئے

روہ یار ہم نے قدم قدم تجھے یادگار بنا دیا

ذرا تاشادیں دے این ڈوہڑے کوں وی پڑھ ڈیکھو!

اساں کوڑ دار ستہ روک ڈیوں رووہ ہٹ کے راہ تے کھڑویوں

توڑے کوڑ دا تیز طوفان ہوسی طوفان دے نال وی لڑویوں

سرداتے لکسی لاڈیوں جبرمی کالہ تے اڑسوں اڑویوں

تاشاد دا تالین لئی راہسوں توڑے دار تے چڑدے چڑویوں
تاشادیں دے این مجموعے وچ ہک نظم اے جیہدا عنوان اے ”دھاں“ جتھاں
شاعر بینہ جھڑدے حالات اچ آپڑے گھر دی کنزور حالت ڈیکھے کے فریاد کریندے
تے آپڑے گھر دا نقشہ بدھیندے۔

”دھاں“

جھوک اساڈی

او وی براچ

ہوکوٹھا

او وی کچا

ہکا جاں گھجن، گھنویں گھمدین

کوٹھا ترمے، پکاں ترمین

مختلف دور مختلف کلچر مختلف ثقافت تے مختلف زبانیں دے مختلف تقاضیں دے باوجود
انسانی جذبہیں دی مماثلت تے یکجہتی کن معلوم تھیندے جو جذبہیں دی سچائی ہمیشہ سچائی
رہندی اے آؤڈ راڈ وچ دی شاعرہ محترمہ ”ادا جعفری“ دی مشہور نظم جیہدا عنوان اے
”لانزاس“ اوکوں ملا کے پرھو اور ڈو مختلف اصناف دے شاعران دا بہار دے استقبال دا
انداز تے انہیں دی سوچ دا رخ تے انہاں دی نیم درجادی کیفیت تے بھرپور اشاراتی
ابلاغ دے حسن کوں محسوس کرو تے داد ڈیو۔

”میں ساز ڈھونڈتی رہی“

بہار کھلکھلا اٹھی

جنوں نوازیڈیوں کی چھاؤں میں

بہار کھلکھلا اٹھی

بہار بیت ہی چکی خزاں بھی بیت جائیگی

مگر میں ایک سوچ میں پڑی ہوئی ہوں آج بھی

وہ میری آرزو کی ناؤ کھے سکے گا یا نہیں
نظامِ نو بھی مجھکو ساز دے سکے گا یا نہیں
"لازراں"

موسم ڈیکھ بہار دا آندا
ہر گئی جشن مناؤ نڑے گئے
اسب، اتار، غلاب، چنیل
خوش تھی جھمراں پاؤ نڑے گئے
ساوے ویس وٹاؤ نڑے گئے

ہک لازراں

تھی سدھ انزاں

ڈیکھ آسمان دو آکھو پنے گئے
آون روز بہاراں توڑے
ساڑے کینہاں لیکھے
ساکوں کون آڈیکھے

جذبے مشاہدے تے تجربے دے اظہار تے ابلاغ دا ناں ادب اے
اتیں ہیئت تے انداز دے اعتبار ناں ادب دیاں وی کئی قسماں ہن جیندے وچوں
سب توں اہم قسم شاعری ہے۔ جتنا کوئی ادیب محسوسات دے تجربات دی گہرائی
وچ دور تئیں ویسی او ایس سمندر وچوں اتنے موتی گول گھن آسی۔ اگر اوندی سمت
درست ہوئی تے اوکوں ابلاغ دے تقاضیں دا صحیح اور اک ہوئی تاں یقیناً اوندان
خلوص تے اثر کن خالی نہ ہوئی۔ وہو دے شعری کتب دا ہک اپڑاں رنگ اے
اتے اوندے وچ جھیدنا شادوی آپڑی ہک سنجازا اے اگر اوندی محنت اور توجہ
ایویں رہی تاں امید اے جو او آپڑیں ایں سچا نڑوں قائم رکھ سگھی۔

ساڈی اے دعا اے جو اللہ تعالیٰ اوکوں ڈھیر ساریاں کامیاباں عطا کرے۔ آمین
سردار محمد سعد اللہ خان کھتران

(تمغہ امتیاز) 2013-3-4

ناشاد دی شاعری

تینے عیش دی تاہ تک پہنچے ہیں
اساں آخری ساہ تک پہنچے ہیں
دھوں دکھدا سب کوئی ڈیکھ آندے!
اساں ہلدی بھاہ تک پہنچے ہیں

ایندے وچ کئی شک نہیں جو اچ سرانگی شاعری اپنے پورے عروج تیں
ہے سرانگی وسیب دا کوئی شہر وستی جھوک اچھیں نہیں جتھاں اچکل سرانگی شاعری نہ
تھیدی پئی ہووے۔ شادی خوشی ہووے یا کوئی میلہ عرس سرانگی مشاعرے دے بغیر
پاکھل سمجھاویندے ہر دہی تیں جھوک اچ سرانگی لکھاریاں دیاں بڑیاں ہویاں
ہن۔ تیں اتھاں باقاعدہ شعری محفلاں منعقد کیتیاں ویندن۔ نویں لکھاریں دی ہک
وڈی تعداد ایں میدان اچ آہٹی ہے۔ جیرھی اپنے قلم دے جوہر ڈیکھیدی پئی ہے۔
انہاں نویں لکھاریں وچ ہک ناں جھیدنا شاد دی ہے۔

شہر و ہوا تحصیل توڑے شریف ضلع ڈیرہ غازیخان دا اسی ساکس جھیدنا شاد کوئی نویں
لکھاری نہیں۔ کافی عرصہ تک شہزاد نصیر سرانگی اروا دلی سنگت و ہوا وچ ریاض کرن دے بعد
ساڈا اے شاعر اچھیں مقام تیں پہنچ گئے جیکوں نظر انداز نہیں کیتا وچ چکرا سوچ۔ سرت۔
تیں سدھ سچاں کہیں دی مرث نہیں لے سب سوہنی ڈیکھدی اتے جیکوں خوش ڈیکھدی سہاڑے
ایں شاعر کوں اللہ تعالیٰ اے نعمتاں وافر مقدار وچ دان کیتیاں ہویاں ہن۔

تہوں ناشاد دی شاعری وچ خیال دی گہرائی تیں معنی دی وسعت پوری طرح موجود ہے۔ شاعر کوں شعر وچ چال کرن تیں چال کوں لکاؤن دا پورا سلیقہ ہے۔ سگما ناشاد اپنے کلام وچ محبت کوں استعارہ کر کے اپنے وسیب دے ڈکھ درد دی شاعری کہتی ہے۔ اوندے نال نال اپنے وسیب دے کلچر دے اظہار دا وی اہتمام کیتا اے۔ ایسا حوالے نال اوندی شاعری غم جاناں تیں غم دوراں دا خوبصورت ملاپ صاف نظر آندے۔

ہینے خدخال دی دلدار قیمت کون بھر سکدے
اکھیں جینے یاں سمندر بہن سمندر کون تر سکدے
اڈو روزی اوڈو درولے اڈو پختے اوڈو چوڑھے
ڈسا اچکل زمانے وچ محبت کون کر سکدے

”پرلی کنڈھی“ ساڈے ایں مہاندرے شاعر دا پہلا شعری مجموعہ ہے جیہدے وچ پہوں سارے ڈوہڑے۔ غزلاں۔ نظماں تیں قطعے شامل ہن جیہدے شعری حسن تیں خوبصورتی دا بہترین نمونہ ہن۔ ڈوہڑا سراہیکی شاعری دی جان ہے۔ سائیں ناشاد دے ڈوہڑے دی خاص چال اے ہے جو روایت توں ہٹ کے لکھیا گئے جیہدے وچ نواں پن تیں نویں موضوع واضح طور تیں نظر آندن۔

اے کوڑتاں چیت دی دروگری جھ چیت مگسی کوڑوی مگ ویسی
چ کوڑتوں ڈھیرے قدمیں وچ کوڑ آخر قدمیں جھک ویسی
چ جھجھجھ کوڑ ستارا جھ جھجھجھ تارا لگ ویسی
ناشاد جچاں چ جاگ پیا ایں کوڑ داساہ وی سنگ ویسی

☆☆☆☆☆☆☆☆

تیکوں جینے سمیت نصیب تھیوے مینے سمیت کوں ہر دا ڈکھیاں وچ
بک روشن تارا چلیں تیں کہیں رات اُجر دا ڈکھیاں وچ
کھڑے شک نہ لی کنڈھی تے پر پند دا تر دا ڈکھیاں وچ
جھل مئے ناشاد کوں جھل نہ لا جھل مئے کوں مردا ڈکھیاں وچ

☆☆☆☆☆☆☆☆

تیکوں بھول کیں اتنی چس تیں آئی تیکوں چال کے جتنی چس آئی اے
ہینے تاگھ طلب دے بترتے اکھ بھال کے جتنی چس آئی اے
بک ہنج دی شمع چلیں تیں اہچ ہال کے جتنی چس آئی اے
پرواز وچ چس ناشاد تیں آئی پر جال کے جتنی چس آئی اے

ایں کتاب وچ غزل کوں بھاون دی بہوں کوشش کیتی گئی ہے لیکن چونکہ سراہیکی غزل انویں وی لپٹے بہتائی مراحل وچ تہوں کتھائیں کتھائیں کجھ زیادہ کوشش دی ضرورت محسوس تھیدی ہے۔ ویت دی ساڈے سائیں شاعر اپنی طرفوں غزل نال پورا انصاف کیتا ج۔
غزل دے کجھ شعر:-

فلک دا دروی فخر دا بند اے

ڈعاوی جھولی جھولی کھری اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

آزاد نظماں پڑھ کے محسوس تھیں کہ جو اس نوجوان شاعر دی سوچ دا دائرہ
ہوں وسیع ہے۔ تیں شاعر اپنے مشاہدے دا پورا استعمال کتا ہے۔ تھیں دے موضوع دی
وکھرے دین مضمون دی خوبصورتی نال ہر لفظ ہر جگہ پیغام دی صاف نظر آندے۔
”لائٹ“ تیں ”پرایا چندر“ شاہکار نظماں ہن۔ اس اے تاں نئے آہدے جو ساڈے ایس
شاعر اپنی منزل گول گھدی ہے۔ البتہ اے ضرور جو اے شاعر پورے ساز و سامان نال سفر
تیں روانہ تھے۔ جے ایویں اہر کریندا رکھیا تاں کب کب اپنی منزل تیں پہنچ ویسی۔

انشاء اللہ

نذیر قیسراٹی

(۲ مارچ ۲۰۰۸)

ہڈ-نہہ دی کالی رات جھیاں ہنڈ نہہ دے ڈیوے پال آڑی
کوئی اکھ توں خواب چرا گھنسیا، اکھ لاندہ ہن اکھ بھال آڑی
اسان دو جاں اہل تھیں کیں توں اسان بھگیندے ول سچھو
تپے آہ دی چادر میلی ہے اکیوں ہنچ دے نال اکھال آڑی

☆

جیندی پرواز ہن چنڈرتاریں تانی
ابج ہوا بوج اوندے پر اڈر دے ودان

☆

دل کو دولت دے قدمیں تھکیندے بے
اسان اللہ دے گھر کوں دھیندے بے

☆

کل اے ناشاد آشیانہ ہا
ابج اے ماتم ہے چار گھنیں دا

☆

گر تیں بیڑی تار فقیرا
پیلے من کوں مار فقیرا
ساڈے سین شباب دیاں نسلان
کھا جہی دکھ دی بھار فقیرا

پرلی کنڈھی دا شاعر

ناشاد نے میکون موبائل تے آکھیا ہی جو میڈی کتاب دا اوچھن تاراں بناوٹاں ہے۔ کتاب دا ناں پہلے ”پرلی کنڈھی“ کہیں کتاب دا اوچھن بناوٹاں کن پہلے مصور جتے تئیں شاعر دے نظریات تے اوندے تخیل کن آشنا نہ ہووے اوچھن بناوٹاں بے کار ہے۔ لہذا ناشاد کوں پڑھنا ضروری سی۔ ”پرلی کنڈھی“ پڑھن سیتی فوراً ذہن وچ دریا دی پرلی کنڈھی دا تصور ابھردا ہجھل ایہہ تصور صرف ظاہری شکل دی عکاسی ہے۔ شاعر دے روحانی خیالات دی ترجمانی نہیں میڈی ایہہ کوشش رہی ہے جو کتاب دا اوچھن شاعر دے اندر دی عکاسی کرے۔ میں کئی دفعہ نئی محظلاں تے مشاعر اں وچ ناشاد کوں شاعر تے ہن ایہدے کلام دا بغور مطالعہ وی کیتا ہے۔ ناشاد دی نگاہ انسانی فطری محرکات دی اتنی تے اعلیٰ حرکات کوں ڈیکھن وچ ماہر ہے۔ ناشاد نے ہن اچھے شاعر اں دا گھوں انسانی زندگی دے بے سلیقہ سماج تے معیار کوں شعری تنقید دے تراز وچ تولا ہے تے قبول عام صنف سخن کوں موہنے تے منھے لفظاں دے لیس نال نکا بر کیتا ہے۔ انسان کو جہاں استقامت کن لنگھناں پوندناں اوند اتنا تعاقب وقت کریندا یا کوئی فقیر صفت شاعر ایں اعتبار نال وقت تے شاعر پڑو ہیں ہک پڑو جھے کیتے لازم ملزوم ہن۔ شاید ایں رخ تے زندگی دی تصویر کشی کرٹن کیتے ناشاد نے وی ہک فقیر شاعر دے رنگ وچ اپنے زمانے دے عہد نامے کوں شاعری شکل پڑتی ہے۔ سوال ایہہ پیدا تھیدا اے کیا ایویں شاعری ہن ایں شاعر اں وی کہتی ہے۔ ایہدا جواب ایہہ ہے جو ضرور کہتی ہے بھلاکھ بے شمار شاعر اں کہتی ہے۔ بھل ہر ہک دا انداز جدا ہے۔ عرب دا مشہور امرؤ القیس آدھے کیا پچھلے شاعر اں کجھ خلا چھوڑا پچھوڑا ساں پڑو کریں۔

عرب دا ہک بیات قدیم شاعر زہیر آدھا ہے ”اساں جیرا مضمون شاعری وچ ادا کریندے ہیں او یا تاں کیندے کن گھدا ہو یا ہوندناں یا لٹا زا ہو یا پراٹا تے کئی دفعہ دھرایا ہو یا ہوندناں۔ ایہدے وچ کوئی شک نہیں جو جیڑھیاں پکھیں ناشاد کہیں او پہلے دی تھی چکین بھل ہر کہند انداز اسلوب تے طریقہ اگک ہے۔ ناشاد اپنی کتاب ”پرلی کنڈھی“ وچ ہک جھا لکھدا ہے جو ایہہ دنیا ہک چھوٹی جنیں دنیا تے کوڑی پنڈ ہے۔ جوں ہی ایہہ دنیا مٹی کوڑی کک وچنڈا ہے۔ مصرعہ ملاحظہ فرماؤ۔

”اے کوڑ تاں چھت دی درو کڑی ھ چھت مٹسی کوڑ وی مگ وٹسی“

ناشاد دی نظر وچ ”پرلی کنڈھی“ ایں دنیا کن اگک ہک ہی دنیا ہے۔ تے ہی دنیا ہی انساناں دی پرلی کنڈھی ہے۔ اورلی کنڈھی تے پرلی کنڈھی دے درمیان انسان غم خوشی، عیش، مصیبت، ثواب، گناہ، ظلم، مظلومیت، اندھا دے تے سو جھلے دے لے سفر کوں طے کریندا ہے۔ او رستے تے پڑوہے یا توڑتیں اپڑوہے اوں پرلی کنڈھی ضرور وچنڈاں ہے۔ بھل ایں سفر دے مناظر صرف شاعر دی یا فقیر دی اکھ ہی پڑ کیکھدی ہے۔ ایں کیتے ناشاد آدھے۔

اکھ دے ٹوہے کنوں خواب جھردے وڈن

لوک پڑوے وڈن لوک تر دے وڈن

ایں چالھ کن علاوہ مٹیے نزدیک شاعر کیتے حسن تے حقیقت ہک پل دی حیثیت رکھیندن جنیں تے ہر فنکار آسانی نال نہیں لنگھ سکدا۔ ایں کیتے ایں غرض کوں اکساب علمی تے محرکات ذہنی دا حاصل ہونٹاں پہوں ضروری ہے۔ ناشاد دا خاصہ ایہہ ہے۔ کہ اوں اپنا لہجہ پکھی رکھ کے اپنے عہد دے عام انسان کوں دی افکار تے نظر پئے دی شاعری وچ شریک کر پڑتا ہے۔

رخسار ساڈے تے جس جنوں دیاں بے انت قطاراں ڈیکھ تا سکی
اساں اچکل شادا باوہ سے ساڈیاں ڈھول بہاراں ڈیکھ تاں سکی

☆☆☆☆☆☆

ہن بکھو یے ہیں تاں یادیں دے کہیں گزریے پل وچ ول ملسوں
ہن غم دے لوڑھ وچ لوہ پئے ہیں کہیں ہنچ دی چھل وچ ول ملسوں
ہن پیڑی زلف سیاہ دے دل واگوں کہیں پل دے دل وچ ول ملسوں
ناشاد پیارو دے پاندھی ہیں اساں پیارو دے تھل وچ ول ملسوں
ناشاد نے مندرجہ ذیل بند وچ ویب کن وچھڑن تے پرلی کنڈھی دوروانگی
کوں بہوں سوہنے انداز وچ پیش کیتا۔ عیندے وچ بچناں دی بے پرواہی۔
امیدیاں دا ترن۔ آہو زاری تے وسدے جگ کوں چھوڑن دا ذکر ہے۔
تھکھ نو دا ڈیکھ کے بچناں دا اساں واچاں نوڑ کے فر پئے ہیں
اکھ پیارو دے خواب سجائی پئی اوندی نیندرا کھوڑ کے فر پئے ہیں
ہک ہنچ دے پوڑ وچ خوابیں دی خود پیڑی پوڑ کے فر پئے ہیں
ناشاد اچاں پزور وچ ہا اساں پد کوں چھوڑ کے فر پئے ہیں
ناشاد جیہے علاقے دا شاعر ہے ایں سارے علاقے مثلاً ترمن۔ وہوا۔
کھڈ بزار۔ تونسہ شریف۔ شاہ صدرین۔ ڈیرہ غازیخان تیں ایندے گردونواح دے
سارے علاقے دے بارے میں ایہہ کچھ بے جھجک آکھساں جو انہاں شاعراں دے
سامنے سرائیکی لفظ گمیز ٹنن دے شوق وچ تھہ بدھ کے کھڑے نظر آئدے۔ ایہا وجہ ہے
جو ناشاد کوں لفظ ورتن دا سلیقہ تے قرینہ سوہنے انداز وچ آغماں ایں زمین دے

شاعراں کن لفظاں دا اتنا وسیع ذخیرہ ہے جو اچ دے دور وچ کھیں شاعر یا ادیب دے
ذہن تے یاداشت وچ شاید ہی اتنے لفظ ہون۔ ناشاد دی شاعری وچ ہک خوبی ایہہ
دی ہے جو ایہہ لوک ادب دی خوشبو ڈیندی ہے تے لوک ادب ہی ہر عہد وچ اجتماعی
تے تمدنی معاملات دی عکاسی کریندا رہیا ہے۔

نصیر سید سائیر دی (۸ مارچ ۲۰۰۸)

﴿حمد﴾

غوث، قطب، قلندر مُتھاجِ عِن تہیڈے
بے نیازایں، سندر مُتھاجِ عِن تہیڈے

کہیں کوں پتھریں دے اندروی روزی ملے
کئی تاں پائی دے اندر مُتھاجِ عِن تہیڈے

تھیڈی ڈتی اے پتھیری پتھیری کوں وی
توں غنی ایں پتھیر مُتھاجِ عِن تہیڈے

بُت پرست ای خُدا یا مُتھاجِ عِن تہیڈے
بُت پرستیں دے سندر مُتھاجِ عِن تہیڈے

سُر جھکا کر کے منگدے ہیں لھلھے لھلھے،
لھلھے لھلھے ساڈے سُر مُتھاجِ عِن تہیڈے

تھیں بھریے رنگ سارے زمانے دے وچ
ساریں رنگیں دے منظر مُتھاجِ عِن تہیڈے

میں تاں ناشاد ادنیٰ بھکاری ہیسی!
کئی شہنشاہ سکندر مُتھاجِ عِن تہیڈے

☆

غزلاں نظمیں

دریا کوں نہراں کھا گیاں، نہریں کوں کھالے کھا گئے
دالاں وی کالیاں تھی گیاں دالیں کوں کالے کھا گئے

اُڑیے جو ہن او پیار دے پکھوہ ولا ویسے وی نہیں
جالے وی تھی ویران گئے جالیں کوں بھالے کھا گئے

مالی تاں گھر دو رُ پنے گھشن اُڑدا ڈیکھ کے
بلبل تڑپھدی رہ جہنی بلبل کوں نالے کھا گئے

گھر دے حوالے ہُے کرائیں تے دے حوالے کر گئے
سوی دی بے گھر سوچ کوں گھر دے حوالے کھا گئے

اکھیں تاں اپنے جرم دی یارو، سزا لہندیاں و دین
پیریں دا کیرھا جرم ہا پیریں کوں چھالے کھا گئے

گئے پال ہن کاٹھیاں پختون پوہ دی ٹھڈی سیر دے وچ
پتہ ماہ کوں چنتے کھا گئے پالیں کوں پالے کھا گئے

اوں بے نوا ناشاد کوں وی دل ہگی دا شوق ہا
ایں دل ہگی دے شوق وچ دل کوں کشالے کھا گئے

اے رات ای اکثر ڈھلی کھڑی اے
ہوا وی ظالم چلی کھڑی اے

بہار گندری وی گندر کر کے
خزاں دے رلے رلی کھڑی اے

اکھیں توں رُس گئی اے نندر دل وی
اکھیں دے در کوں ملی کھڑی اے

میڈی کھل وی سانول ڈیکھ پیٹھا، میڈے واہندے نیر وی ڈیکھ پیٹھا
میڈے جگر دے پھٹ وی ڈیکھ پیٹھا، پھٹ ڈیکھ سریر وی ڈیکھ پیٹھا

میڈے نال آ پہہ پروانے کول پر جال کے مردا ڈہدیں تاں
میڈے پر وی جلدے ڈیکھ پیٹھا میڈا وقت اخیر وی ڈیکھ پیٹھا

میڈے دل کول چیر کے ڈیکھ تاں سہی، میڈے دل وچ تصویر تیڈی
اڈو زخمی دل وی ڈیکھ پیٹھا، اڈو چن تصویر وی ڈیکھ پیٹھا

اے راہ وی راہی دے گھر دو ویندے
تے بھاہ وی راہ اچ پلی کھڑی اے

دیوار اووی ہگی گھڑی ہئی
دیوار اے وی ہگی کھڑی اے

اچاں پتنگاوی سہیں جلیا کوئی
شمع وی اکثر جلی کھڑی اے

فلک دا در وی فجر-دا بند اے
دعا وی جھولی جھلی کھڑی اے

☆

کل ہک درویش ڈسائے میکوں ایس رت وچ ہر شے پھٹ ویسی
 پھٹ ویسین مال دے چھیڑ وی پھٹ ویسین کھیر وی ڈیکھ پیٹھا
 اے منڈی ھ ایس منڈی وچ جھٹ تائی ہولی لگتی ھ!!!!
 اتھ وکسن مٹلاں بھوپے وی اتھ وکسن بیر وی ڈیکھ پیٹھا

جیرھا رازق رزق دا ضامن ھ اوندی گول وچ کوئی گردان وی نہیں
 گردان دن رزق دی گول دے وچ شاہ ڈیکھ فقیر وی ڈیکھ پیٹھا
 بر جھکناں بھیں ناشاد ساڈا توڑے بر کول دار تے تنگ ڈیوین
 ساڈے عزم دی عظمت ڈیکھ پیٹھا، ساڈے طرف ضمیر وی ڈیکھ پیٹھا

☆

سچائی

اساں تاں پتھر ہیں ساری عمرہ ستم دے سینے تیں ڈلدے رہسوں
 وفادے ساوے کچوچ وٹن ہیں گریہ دی رت وچ ای پھلدے رہسوں
 توڑے جو راہ اچ لہج ویسوں سچائی دی راہ تے نکلدے رہسوں
 اساں اندھاری ہوادے وچ وی انا دی کندھلی تے پلدے رہسوں
 ایس رات کالی کول آکھ ڈیو اساں تاں دھی دھما کے ٹرسوں
 اساں تاں مکدی مکا کے آئے ہیں اساں تاں مکدی مکا کے ٹرسوں

☆

انہیں غریبیں دی کون سنسئی جنہیں غریبیں دے گھر وی کانتی
 جنہیں دے منہ وچ زبان کانتی جنہیں دی آہ وچ اثر وی کانتی
 ایس مست موسم بہار دے وچ جنہیں پرندیں دے پر وی کانتی
 جنہیں دا کوئی خیر خواہ وی کانتی جنہیں دا کوئی ہمسفر وی کانتی
 جنہیں دی زخمی انا دے پٹکے بھرے بزار اچ لہج گئے ہن
 جنہیں دے نازک مصوم پھل وی ستم دے شہراچ کچ گئے ہن

☆

ستم دے فہم اچ کرم دا پرچم اساں نہ جیسوں تاں کون چیر
 امن دی خاطر امن دا نعرہ اساں نہ لیسوں تاں کون لیر
 حیا دے سرتیں حیا دی چادر اساں نہ ڈیسوں تاں کون ڈیر
 بھرا دے برتے جیکر بھراوہ اساں نہ دیسوں تاں کون دیر
 اے ساڈا فرض ۽ اساں تاں سولی تے فرض اپنا ادا کریسوں
 سچائی دی خاطر توڑے زباناں کٹیج وین صدا کریسوں

☆

ہے ڈینہہ وی کالی رات جھیاں ہن ڈینہہ دے ڈیوے پال آزی
 کوئی اکھ توں خواب چرا گھنسیاں اکھ لانا ہن اکھ بھال آزی

اسمان دو جاں اچھلیہہ کیں توں اسمان بھلکیرے ول تہیڑو
 تہیڑی آہ دی چادر میلی ہے اینکوں ہنج دے نال آگھال آزی

ہن گُوڑ ای گُوڑاے ہر پاسے، ہن گُوڑ دی دھوڑاے ہر پاسے
 سچ گُوڑ دی دھوڑ اچ گم تھی گئے آ گُوڑ دی ڈیکھ دھمال آزی

پرایا چندر

آج کولوں کچھ عرصہ پہلے!
 ہن سکھدے و جدے ساز ساڈے
 جڈاں تارے ہن ہمز ساڈے
 جڈاں ساڈا اسیت عروج تے ہا
 جڈاں ہونڈے بگروں بیر ہا سے
 جڈاں روزاً بھر دا سمجھ ساکوں
 پیغام خوشی دے ڈیندا ہا
 جڈاں موسم ہن محتاج ساڈے
 جڈاں پوہ وی سانوں لگدا ہا
 جڈاں چالھیں دے رنگ ساوے ہن
 جڈاں خواب دی ہر ہک لنگوی تیں
 تعبیر دے پتلا ہوں پکدے ہن
 جڈاں وسدے رسدے پارغ دے وچ
 جڈاں کھلدے ہسدے پھلے دے

ایں بکسے وچ تہڈیاں یاداں ہن، اڈوں بکسے وچ ہن خواب تہڈے
 میں رکھیاں رکھ رکھ تھک پئی آن! اے اپنا مال سنبھال آڑی

توں سینگیں نال نہال ہیویں تہڈے سینگے ہن، تہڈیاں سینگیاں ہن
 میں تاریں نال الییدی ہاں میڈے تارے ہن بھیکو ال آڑی

تہڈے ہجر فراق دے بھائین وچ دل جل گئے ہن دل والیں دے
 تہڈے نال آسوں پر جال ہسوں توں پر نہ ساڈے جال آڑی

ناشاد کوں پتے کیا تھی گئے، ناشاد تاں کھلناں ہسناں ہا
 ناشاد تاں ہن سنجھیاں نہیں، ناشاد تاں ھ بے حال آڑی

☆

لب لال ہوا اُن پتھدی ہئی
 جڈاں ویڑھاسا رسو جھل ہا
 جڈاں کھپڈ دے چاندنی نال ہا
 جڈاں سینگیں نال نہال ہا
 ہئی نہی تھیدی ناشاد ساڈی
 ہئی جھوک جڈاں آباد ساڈی
 اساں جھوک تیں چنڈر لہایا ہا
 نچان او چنڈر پرایا ہا

☆

سجھے جذبے قتل کر کے وفا کیتو تاں کیا کیتو
 فریضہ ہُن محبت دا ادا کیتو تاں کیا کیتو

نہ میں او ہاں، نہ ہُن میڈی ادا پرواز رہ گئی اے
 قفس دی کھول طاقی ہُن رہا کیتو تاں کیا کیتو

بھنور وچ وی تہیڈی صورت اکھیں وچ کھپڈ دی رہ گئی
 ہڈن دے بعد ساحل تیں صدا کیتو تاں کیا کیتو

میں ہر حسرت کوں حسرت دی گنگوٹی وچ سما چھوڑیے
 میڈے دردیں دا ہُن جیکر دو کیتو تاں کیا کیتو

ناحق سولی تے چاڑیا ہا تہیڈے اندر دے جج میکوں
 عدل ناشاد ڈکھ ڈکھ ڈے کے روا کیتو تاں کیا کیتو

☆

پیار دی خاطر کہیں دے در تے دستک سوچ کے ڈیویں
راجھے اوکھے ملدن اچکل، ہیراں اوکھیاں ملدین

اساں تیکوں سوکھیں، سوکھیں سوکھیں مل پے ہاسے
ساکوں تپڑے ہتھیں دیاں تحریراں اوکھیاں ملدین

سادے لوک گولیدیں جیکر وتی وتی گولیں!!!!
”صدق وفا“ دیاں شہریں وچ تصویراں اوکھیاں ملدین

☆

خواب نہ ڈیکھیں خواہیں دیاں تعبیراں اوکھیاں ملدین
سکتی تے بے سکتی دیاں تقدیراں اوکھیاں ملدین

ما معصوم دے چولے دی ہک لیر کوں چم کے آکھئے
تیکوں کیرھا پتے بچوا لیراں اوکھیاں ملدین

رکتھاں ویسوں، کیندو ویسوں، کون انصاف کرہی
در تاں ملدن، دریں تیں زنجیراں اوکھیاں ملدین

لاٹاں

موسم ڈیکھ بہار دا آندا
 ہر گئی جتن مناوٹ پئے گئے
 امب، انار، غلاب، چنبیلی
 خوش تھی ٹھمراں پاوٹ پئے گئے
 ساوے ویس وٹاوٹ پئے گئے

پرہک لاٹاں
 تھی سدھراٹاں
 ڈیکھ اسمان دو آکھن پئے گئے
 آون روز بہاراں توڑے
 ساڈے کیہاں لیکھے
 ساکوں کون آڈیکھے

☆

اکھ دے ٹوبھے کنوں خواب جھردے وڈن
 لوک پڈدے وڈن، لوک تردے وڈن

بجھ وی روزی دے چنتیں دا نیزے تیں ہے
 پال وی نال ڈھپ تے پگھروے وڈن

جنتیں بھوتیں دا شر بہن ختم تھی گئے!
 لوک لوکیں دے شر کولوں ڈردے وڈن

اکھ دا تارا جڈاں دا خفا تھی گئے
 میکوں ڈینہہ کوں وی تارے نظر دے وڈن

جیندی پرواز ہئی چندر تاریں تائی
 اچ ہوا وچ اوندے پر اڈردے وڈن

یار ناشاد ڈھولے دی کوئی چال کر
 لوک ڈھولے دے ناویں تاں مردے وڈن

☆

تہنڈا ہاں وی ہکسی جھٹ تانی آسمان وی ہکسی جھٹ تانی
اسمان دے نیڑے تیزے تیزے ہن میڈی آہ دیاں تاراں ڈیکھتاں سہی

پرواز میڈی توں سڑ سڑ کے جائیں شخص میڈے پر کترے ہن
اوکوں آکھو ہن اوں بے پردیاں کہیں وقت اڈا اراں ڈیکھتاں سہی

دل نمیں ہاریا ناشاد ساڈا ساہ ہر گئے جنگ سکرات کنوں
اساں کیویں جیتے ہاریے ہیں ساڈیاں جیتاں ہاراں ڈیکھتاں سہی

☆

زخسار ساڈے تیں ہنجوں دیاں بے انت قطاراں ڈیکھتاں سہی
اساں اچکل شادا باد سے ساڈیاں ڈھول بہاراں ڈیکھتاں سہی

متاں خوش آونجوں ڈھول تیکوں ساکوں جھانجھراں کے پیریں پا
ڈوچار ڈوچار ہنواراں پاتاں سہی، ڈوچار ڈوچار ہنواراں ڈیکھتاں سہی

دل ہن وی آہدے کہیں ویلھے تہنڈے رلے شام گزاروں ہا
پد چکروں پیار دے رستے تیں دن تار دیواراں ڈیکھتاں سہی

ساکوں رزق دے رولے رولے ڈپتے ہن عشق دے رولے لئیں بھاندے
ساڈے تن تیں سیپ عین زخمیں دے ساکوں سیپ دے چولے لئیں بھاندے

ہن غربت ہ پانہہ ڈیل ساڈی ساکوں پار اُروار دی سدھ کائنی
ساڈے ویزھے بکھ دا ماتم ہے ساکوں ڈھولے شولے لئیں بھاندے

کوئی مُست ہوا کوں ونج آکھے ساکوں ایویں تنگ نہ کیتا کر
ساڈے ساہ دا پکھو و مونجھا ہے ساکوں ڈادے جھولے لئیں بھاندے

دل کوں دولت دے قد میں جھکیندے لے
اساں اللہ دے گھر کوں دیکھیندے لے

ڈپو بکھ بکھ کے ہلدے تاں چس آمدی اے
تیز وا وچ وی ڈپو بکھیندے لے

با اصول ہیں اساں بے اصول لے
جیرھا ویندے ادنا جیرا چیندے لے

وس پوون نین ساڈے تاں مینہہ وس پوندے
وس تالی مینہہ ہنجوں دا ویندے لے

ہتھ ملیدے جے گئی ہتھ ملیدے ہیں چا
ہتھ ملیدے ہسے ہتھ اڈیندے لے

ساڈا ناشاد کاسہ سُچان اے ساڈی!!!
شای ڈیویں توڑے کاسہ ڈیندے لے

☆

اُو پئے ویلھے ہن جائیں ویلھے ہر منظر دل کوں بھاندا ہا
 مہن باغ وچ مسٹ پرندیں دے ساکوں ٹولے ٹولے نسیں بھاندے

اوج اچڑیے ہیں تاں اچڑیں دیاں ساکوں اچڑیاں گالھیں یاد آمدین
 حیدر اکوئی نہ ہووے دنیا تیں اوکوں کہیں دے اُو لے نسیں بھاندے

تینپے ریشم ریشم پیریں دی اوج خاک زمانہ پُندا پئے
 توں وچ آہدیں ناشاد جھائیں تیکوں کلمے بھولے نسیں بھاندے

☆

جاگ

ڈنہہ چنے کوں تینڈی بنری دا گئے ڈاج لکج توں ڈبہدا راہیں
 چنڈے سر توں تینڈی غیرت دا گئے تاج لکج توں ڈبہدا راہیں
 دن جرم بھرے بازار تینڈا گئے پتر مرتج توں ڈبہدا راہیں
 اکھ تھمکن وچ تینڈا عمرہ دا گئے ستل کھسج توں ڈبہدا راہیں
 پہ عدل انصاف دی کرسی تیں کائیں آکھیا ہا انصاف تھسی
 دنج پھٹ ڈکھلا اوں منصف کوں جائیں آکھیا ہا انصاف تھسی

☆☆☆☆☆☆☆☆

تیکوں ظالم ظلم دی سوبلی تیں لڑکا چھوڑیے توں چپ رہ گئیں
 کہیں کیس دے وچ سردار تیکوں ڈھکوا چھوڑیے توں چپ رہ گئیں
 تینڈا پلدا ڈیوا خواتیں دا وِسا چھوڑیے توں چپ رہ گئیں
 تیکوں ظالم اپنے جُہر وچوں لڈوا چھوڑیے توں چپ رہ گئیں
 دنج سائیں دے درتے دستک ڈے سائیں آکھیا ہا انصاف تھسی
 دنج پھٹ ڈکھلا اوں منصف کوں جائیں آکھیا ہا انصاف تھسی

اکھیں بے نور تھی و نجوین خمار آون کنوں پہلے
ساڈے پترے گما و نجون بہار آون کنوں پہلے

نہ تھی مونجھا جیکر مالی خزاں گئی و یڑھ گلشن کون
لکھاں ہل خاک تھی ویندن نکھار آون کنوں پہلے

جیکر ایویں وفا کیں دا قتل تھیدا ریہا یارو!
اندر دا گھوٹ مرو نچنے کتوار آون کنوں پہلے

بہار آئی ء جوانی دیاں بہاراں نال گھن گئی اے
بہاراں نمن جوانی دیاں بہار آون کنوں پہلے

سادویں دے پینکھے وچ پتن جھوٹے ڈکھیں ساکوں
اساں ناشاد منگ گئے ہیں قرار آون کنوں پہلے

☆

توں مجرم ہیں، ہے جرم تھپا تھپے سر الزام غریبی دا
تہپے زخمی تن دے زخمیں تیں کائیں لکھیے نام غریبی دا
تہپیاں پلکاں تر دن ہر ویٹھے تائیں پیتے جام غریبی دا
تیکوں سمجھ وی رو رو ان ڈیندے ہر روز سلام غریبی دا
میکوں کیوں سٹویندیں ڈکھ اپنے منیں آکھیا ہا انصاف تھیبی
ونج پھٹ ڈکھلا اوں منصف کون جائیں آکھیا ہا انصاف تھیبی

☆☆☆☆☆☆☆☆

جے زندہ ہیں ڈے ساتھ میڈا، میڈے ساز رلے آساز رلا
ایں ظلم دی اندھی گمری وچ کوئی اپنا محرم راز رلا
کھنڈ کھتھوے دن تاں ہووین پے شہباز رلے پرواز رلا
حقدار ہیویں حق منگ اپنا توڑے علم نہ چا آواز رلا
اوندا پکڑ گریاں آکھ اوکوں تائیں آکھیا ہا انصاف تھیبی
ونج پھٹ ڈکھلا اوں منصف کو جائیں آکھیا ہا انصاف تھیبی

☆

ساکوں طعنہ نہ مار ککھیں دا
راس آچھے پیار ککھیں دا

ککھیں ککھیں کوں روکے آکھیا ہے
کوئی تاں ہووے ہایار ککھیں دا

کون گذریا ہے نال ککھیں دے
گرم تھی گئے بزار ککھیں دا

میں بھجداں زبان ککھیں دی
میں ہاں خدمت گزار ککھیں دا

کل اے ناشاد آشیانہ ہا
ابج اے ماتم ہے چار ککھیں دا

☆

تار دریا دے پار گئے ہاے
پد کناریں توں ہار گئے ہاے

اساں لیلی دے خہر گئے ہاے
روپ مجتوں دا دھار گئے ہاے

چار ڈنہہ ہن فقط بہاریں دے
او دی روندیں گزار گئے ہاے

پھل محبت دا راس نہیں آیا
پھل دا چہرہ بکھار گئے ہاے

خون روندے ولے ہیں پالیں دو
کھلدے ہسدے بزار گئے ہاے

نال گذریں تاں یاد آگئیں توں
ورنہ تیکوں وسار گئے ہاے

☆

دھان

جھوک اسا ڈی

اودی برعج

کونگوشا

اودی کچا

پال وی اندرو

مال وی اندرو

اساں گیکھے

پال وی گیکھے

مال اسا ڈا

اودی بگھا

گا جاں گجیدن، کھمٹیں کھمدین

کوٹھا تر مدے، پکاں تر مدین

☆

دلوں نکل کے غریب دی بڈعا وی کنبدی کھڑی اے درتیں
تھاڈا در وی عجیب در ہے بلا وی کنبدی کھڑی اے درتیں

گھرس دے اندرو وی خوف آندے کجھ نہیں آندی اے خوف کیوں اے
چراغ کنبدے ہو اڈے ڈرتوں ہو اونی کنبدی کھڑی اے درتیں

مصوم دل اے میڈی دعا دا فلک دی دہشت توں کنبد اویندے
فلک دا در وی فجر دا بند اے دعا وی کنبدی کھڑی اے درتیں

قضاء وی سرکوں نوائی کھڑی اے رضا وی سرکوں نوائی کھڑی اے
قضاء وی کنبدی کھڑی اے درتیں رضا وی کنبدی کھڑی اے درتیں

وفا میڈی دل خطا بیٹی اے، خطا میڈی دل سزا بیٹی اے
میں خود وی ناشاد کنبد اں میڈی خطا وی کنبدی کھڑی اے درتیں

☆

چپے ڈپس اچ غضب دے اندھارے ڈپھن
اساں ڈپنہ نہیں ڈپٹھے ڈپنہ دے تارے ڈپھن

کوک پچی ہے کہیں دی فلک تیں جڈاں ڈٹھے
لوکس وسدے فلک توں انگارے ڈپھن

میل دی رات وچ وی اساں دوستو!!
اپہنیں پلکس توں ترندے ستارے ڈپھن

زندگی ہن تماشا ڈکھا موت دا
پے تماشے تاں میں ڈھیر سارے ڈپھن

☆

جیویں بلبل کول پنجرے وچ ہووین گلزار دے چنتے
ایویں ہووین تپڑے ساکوں چچن دیدار دے چنتے

فجر کوئیں دا ہک ٹولہ ویندا رو رو کے آہا ہا
کڈی اروار دے چنتے، کڈی ہن پار دے چنتے

میڈی وحشت توں ہن میکوں کیرھی منزل تے گھن آئی اس
نہ میکوں جیت دے چنتے، نہ میکوں ہار دے چنتے

زمانہ چندر تے چنچ گئے مگر ارمان ہے میکوں
میڈی وتی دے لوکس کول اچاں ہن پیار دے چنتے

سکوں منگدیں تاں زلدے ہوئے فقیریں نال یاری لا
نہ ہن جائیداد دے چنتے، نہ ہن گھر بار دے چنتے

ہا کہیں مزدور دی قبر دے کتے تیں لکھیا ہویا
مساکیں ناشاد جی چھوڑیے ساڈا رزکار دے چنتے

☆

توں تاں چھاں تے پلدارہ گئیں تیڈا حال پچھانویں لکھسن
ساڈے تن کوں چکے ساڑیے ساڈا حال کٹانویں لکھسن

ہگی رات بچھائے دن جیرھے تیز اندھاری ہلدے ڈیوے
گلدے تیڈے شہر دے مُصف اووی ساڈے تانویں لکھسن

تیڈے شہر دے وسدے جیکر اُچڑیں دے حالات لکھسن
اساں تھیں گل گئیں دے گل ءِ ج کئی جنجال گٹانویں لکھسن

موسم جڈاں جیرھا لکھسن کال گریہہ دا موسم لکھسن
جیکر جہڑ مینہہ بارش لکھسن، بارش نال تانویں لکھسن

بعد اساڈے ڈیکھ گھنئی توں تیڈے اپٹے شہر دے اندر
اجھیں لوک وی آسن جیرھے ہر ہک شے کوں سانویں لکھسن

☆

آ ڈوہیں حال ہک ہئے کوں ڈیوں جانیاں
میں سمندر ڈٹھے تائیں کنارے ڈٹھن

نہ سٹا قیس کملے دا قصہ ساکوں
اساں کملیں کئی تھولے خسارے ڈٹھن

عشق والیں دی وتی وی گئے ہیں اساں
عشق والیں دے ہاں پارے پارے ڈٹھن

ٹھڈا ساہ بھر کے چن توں ستاریں پچھے
تیں وی ناشاد وانگوں چگارے ڈٹھن

☆

نشان

میڈی سوچیں دی سچ وستی
 میڈے خیالیں دی خشک دھرتی
 میڈے جنوں دی عجیب مستی
 میڈی محبت دے پاک جذبے
 اے میڈے ڈوہڑے
 اے میڈیاں غزلاں
 اے میڈے قصے،
 میڈیاں کہانیاں
 تے اوندی وستی دے لوک سارے
 زمین، آسمان، چندر، تارے
 میڈی وقادی گواہی ڈیسن
 تہیڈے تگوں ہک جہان ہوسی
 اتھاں میڈی ہک امان ہوسی
 توں وچ کیں ڈیکھیں اوندی تگی وچ
 میڈی جنیں وانشان ہوسی

☆

گرتے پیڑی تار فقیرا
 پہلے من کوں مار فقیرا

ساری عمرہ پیٹ دا پٹناں
 رہ گئے گل اج ہار فقیرا

ساڈے عین شباب دیاں فصلاں
 کھا گئی ڈکھ دی جھار فقیرا

سینگی

رب دی ذات گواہ ہے سینگی
 میڈا حال تباہ ہے سینگی
 من دے مرشد آکھے میکیوں
 اہنکل پیار گناہ ہے سینگی
 ہر ہک پیر سنبھال کے رکھیں
 جیون اوکھا راہ ہے سینگی
 دل آہدے اسمان تیں وسوں
 بھوکیں تیں ساری بھاہ ہے سینگی
 میڈے شہر دا کوچہ کوچہ
 ساڈی سجدہ گاہ ہے سینگی
 توڑے گھر تڑ کا کینی اپنا
 میڈی دل وچ جاہ ہے سینگی
 توں وی بے پرواہ تھی گئی ایں؟
 رب تاں بے پرواہ ہے سینگی

☆

یوسف جھائیں کول مل چا کھمدن
 عالم دُنیا دار-----فقیرا

کوچ شائے اے مصرہ میکیوں!
 اوکھے ملدن یار فقیرا

میں ناشاد اروار بے حالاں
 او خوش وسدے پار فقیرا

☆

میڈا دشمن میکوں پل پل خطا دا درس ڈیندا ہا
عمر واعظ میکوں ول ول سزا دا درس ڈیندا ہا

میں اپنے پل دا چولا وی پگوراٹے کوں ڈے چھوڑیے
اهاں وی دل میڈا میکوں عطا دا درس ڈیندا ہا

نجر زخمیں دے نال اوندا بدن سارا سجا یا گئے
جفا دے فہم وچ جیرھا وفا دا درس ڈیندا ہا

ایہو الزام لا میکوں امیریں در پدر رویے
ساڈی وتی دے لوکیں کوں اتا دا درس ڈیندا ہا

مخالف لوک رستے وچ توڑے ول ول ستیرے ہن
میڈا سایہ میکوں ول ول دعا دا درس ڈیندا ہا

نہ کوئی ناشاد مفتی ہا، نہ علم ہاسی، نہ عالم ہا
خدا دی پاک دھرتی تے وفا دا درس ڈیندا ہا

☆

اساں عید مینسوں کیویں

خرچہ منگین پال ایانے خالی جیب ڈیکھیوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

پال ان گالھے، گالھے بھولے، بھولیں کوں سمجھیوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

کپڑے لیراں، لیر کتیراں، لیراں گل وچ پیوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

ہنج تھیتی جھوٹن آسی پلکیں تین جھٹویوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

اچکل ہے الواون مل دا کہیں دے نال الویوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

لوک ان گوٹکے درد برہوندے گوٹکیں کوں سنویوں کیویں
اساں عید مینسوں کیویں

☆

بے درد سچن تیڑی وفا یاد ہے دل کون
توں یاد ہیں نہ تیڑی ادا یاد ہے دل کون

دردیں دے میکوں طوق پوائے گئے تیڑے شہراج
ناکردہ گناہیں دی سزا یاد ہے دل کون

رو رو کے ولی عرش دے گنبد کون ہلا کے
ابج وی اوہا مظلوم دعا یاد ہے دل کون

شہر

تیڑے خدخال دی دلدار قیمت کون بھر سگدے؟
اکھیں تیڑیاں سمندر ہن سمندر کون تر سگدے؟

اڈو روزی، اڈو رو لے، اڈو چختے، اڈو چوڑھے
ڈسا اچکل زمانے وچ محبت کون کر سگدے؟

یاد

ہک رات ہک کہا
 میں کمرے وچ
 سوچیں نال نہال بیٹھا ہم
 دھمی دھمن کولوں پہلے
 ابروغت دروازہ کھڑکیے
 درکھڑکیے تاں کیا ڈیہداں میں
 ہک دوشیزہ حسن دی دیوی
 کالیاں زلفاں، مست نگاہیں
 نمین نشیلے، ہونٹ عنابی
 پگل لگ میڈے رووٹاں پے مگنی

سز سز کے سوا تھی گئے تھپیڑی مونجھ دی بھاء وچ
 ہن پیار تھپڑا ڈھول سوا یاد ہے دل کوں

کہیں ویلھے کلہیں دل کولوں اے چال پتھوں ہا
 ہن یار دے ہتھیں دی جتا یاد ہے دل کوں

اوں قوم دا قصہ تاں ساکوں یاد نہیں آندا
 اوں قوم دے قصے دی ہوا یاد ہے دل کوں

اے یاد وی ناشاد پتے کجھی نکلا..... ہے
 دل ڈردے نکلا کولوں نکلا یاد ہے دل کوں

☆

اے چال مکدی مکا کے ائے ہیں
اساں تاں بیڑیاں جلا کے ائے ہیں

اے کون سا کون وڈا گولیندے؟
اساں تاں پیرے مہا کے ائے ہیں

وفا دی سکی ہڑبٹھ ولہ کوں!
جنوں دا پانی پلا کے ائے ہیں

میں چُکھے توں کون تھیندی ایس؟
کون تھیندی ایس، کتھو آئی ایس؟
آکھیس میں ہاں یاد کہیں دی
میں پہوں منزل کر کے آئی آں
تار سمندر تر کے آئی آں
وَل چُکھے میں چکرن آئی ایس؟
آکھیس خون رووان آئی آں
ڈُکھ دے ہار پواون آئی آں

☆

73 پرل کندی

آون سینگى گھر گھر کھپڙوں
پاليس وانگوں در در کھپڙوں

دشمن راند ونچا نہ چھوڑے
گھر دے اندر ڙر ڙر کھپڙوں

پيار وفا دے پڑتے سینگى!
توں میں پاڪاں بھر بھر کھپڙوں

ڙکھ دے تار سمندر دے وچ!
رلے تارياں تر تر کھپڙوں

وتى دے سردار دے درتے
مبٹاں زارياں کر کر کھپڙوں

جیندے سیکس ناشاد کھپڙیندے
مُونِکس دے رلے مرمر کھپڙوں

☆

72 پرل کندی

آنا دی میت کوں تپے دے درتیں
اسل تال موٹھیں تیں چاکے ائے ہیں

قصے کناریں دی بے رُخی دے
بھتورگوں رو روشا کے ائے ہیں

لفظ اشارہ جو تھے جھاڙا!!!!
فلک توں تارے لہا کے ائے ہیں

پتہ سیکس ناشاد کیویں رُس گئے
ہنٹیں تال اوکوں منا کے ائے ہیں

☆

سائیں اقبال سوکڑی دے ناں

”اقبال“ ادب دی دُنیا وچ تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

حشر توں پہلے جے تائی

اسمان سلامت رہ ویسی

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

اے سو جھل ڈپوے جے تائی

اسمان تیں پلدے رہ ویسن

تہیڈے قصے چلدے رہ ویسن

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

اے مست پرندے جے تائی

پرواز کریندے رہ ویسن

تہیڈے شعر سُئیدے رہ ویسن

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

توں ادب دے باغ دامالی ہیں

تہیڈے پیار وفا دے گلشن وچ

پھل جے تہیں کھلدے رہ ویسن

تیکوں تحفے ملدے رہ ویسن

وائیں جے تہیں کھلدیاں رہ ویسن

تہیڈیاں گلھیں چلدیاں رہ ویسن

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

تہیڈے درد بھریے دیوان وچوں

کوئی ”ورقا زخمی“ گول کرائیں

تہیڈا ہر ہک مصرعہ تول کرائیں

ساڈیاں نسلاں اپنیں نسلیں کوں

تہیڈے درد سُئیدیاں رہ ویسن

تیکوں یاد کریندیاں رہ ویسن

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

کئی درد بھریے ناشاد جھصیں

تہائی دی تار حویلی وچ

ڈکھ سوز ستم دے سازیں تیں

تہیڈے گاؤن گاندے رہ ویسن

تہیڈے بخت وچ دھاندے رہ ویسن

تیکوں یاد کریندے رہ ویسن

تہیڈا نام سلامت رہ ویسی

ہنج

بے سہارے اسماں لوک تھے ہیں جہڑاں ہنج پلکیں تیں آکے سہارے پڑتے
 ڈہنہ چنے کوں اندھارا تھیاء جہڑاں ہنج سو جھل ساکوں چندرتارے پڑتے
 نور نظریں دا نظریں توں جاں دُور تھے ہنج نظریں کوں رنگیں نظارے پڑتے
 ہنج زندگی ساڈی دے قرضے بھجائے ہنج قائمے ساکوں ڈھیر سارے پڑتے
 ہنج نیندیاں کیتیاں ساڈی جھولی دے وچ جہڑاں ساکوں کھپے دا احساس تھے
 پُرحیا کر کر جوانی دے عالم دے وچ جہڑاں ساکوں پڑھپے دا احساس تھے

☆☆☆☆☆☆☆☆

وہدار سدا جہڑاں باغ ویران تھے بچھل دی خوشبو خزاں کھس گھدی ء جہڑاں
 محض تنہا اسماں لوک تھے ہیں جہڑاں ساڈی ہر شے جہاں کھس گھدی ء جہڑاں
 سہڑے سہڑے مصیبت دی چھل تھی گئی کہیں ساڈے سردی چھل کھس گھدی ء جہڑاں
 زندگی کوں جہڑاں حادثہ پیش آئے سخت صدمے زباں کھس گھدی ء جہڑاں
 اسماں بے جرم لوکیں دے ہر جرم دی ہنج ہر جاہ دکالت کریندی رہی
 لوک الزام دے داغ لیمے دے رپے ہنج دامن اسماں ڈھویندی رہی

76 پرلی کنڈی
 او نکھر دا گئے، میں نکھر دا گیاں
 او سہنیدا گئے، میں ستور دا گیاں

اوندے ہتھیں میڈی پُور ہی دوستو!
 او اڈیندا گئے میں اڈردا گیاں

او ہا سورج توڑے میں ستارا ہا
 بس او لہندا گئے میں اُبھردا گیاں

او کھیندا گئے کھوہ میڈے واسطے
 آپ ڈھاندا گئے میں گذردا گیاں

ویرین کے اندھے کھوہ دے اندر میکوں!
 او لہیندا گئے میں اُتر دا گیاں

ہنٹن میں وردیں دے وبے داوڈ کا ہی
 او سدھیندا گئے میں سُدر دا گیاں

اوندے چہرے دی معصومیت پُکچھ کے
 دل دی مردا گئے میں دی مردا گیاں

☆

اساں غربت دے سازیں تیں نچدے ریہے ساڈی مجبوری درور نچاں اساکوں
 ساری عمرہ اساں لوک زلدے ریہے اچھاں روزی دے زولے لڑایاں اساکوں
 کھپدیں کھپدیں ساڈا خون وی کھپ گیا دنیا والیں اچھاں کھپاں اساکوں
 پنج ہنجوں کوں گھن آئی مناوٹن کیتے شہر والیں چٹاں ھ ستایاں اساکوں
 گل اساڈے دے وچ ہار ہنجوں دے ہن، بر اساڈے تیں سایہ غریبی واسے
 ساڈے کپڑے اے میلے گلے جو ہن ساڈے کپڑیں تیں مایہ غریبی واسے

☆☆☆☆☆☆☆☆

سکھ واسا بندے ملے جیرھے جیون دے وچ تھک چکے ہیں اسان اچھیں جیون کوں
 خون واہندے جیکر خون واہوے وڈا تھک چکے ہیں اسان زخم سیون کوں
 زہر بیون کوں بہتر سمجھدے ہسے کہیں انسان دا خون پوٹن کوں
 ایویں بے پڑ کھنیں کھتھے بہتر ہسے اسان لوک اچھیں اڈراک تھیون کوں
 پنج زندگی دے دشوار سفریں دے وچ رہنا بن کے رستہ ڈکھایاں اساکوں
 اسان ناشاد ناچر بندے ہاسے بندگی دا سلیقہ سکھایاں اساکوں

☆

چٹاں چٹپیں حسین زلفیں دی چھاں تیں پہنچ گئے ہاسے
 تم رب دی، اسان تک پئے جھاں تیں پہنچ گئے ہاسے

اچانک چاندنی رات اچ توں اتلا یاد آئیں ساکوں
 اسان اپٹے نہ ہووٹن دے گماں تیں پہنچ گئے ہاسے

تم والیں دی وتی وچ عجیب اے حادثہ پیش آئے
 کرم دی گھول وچ نوک سناں تیں پہنچ گئے ہاسے

قصہ بربادی اپنی وا ایہو کجھ یاد ہے ساکوں
 ایویں کھل کھل دے وچ آہ و فغاں تیں پہنچ گئے ہاسے

آگھیں دل وچ ساڈی اُلفت کولوں نفرت کریندے ہن
 کچھیں بیدرد لوکیں دی زباں تیں پہنچ گئے ہاسے

اے بنی کمال اے جو ساکوں موت مہلت نہیں ڈتی ورنہ!
 تہیے ناشاد قد میں دے نشاں تیں پہنچ گئے ہاسے

☆

”قلم“ دی کڑ

اساں وسدے رسدے لوک ہاے
 اساں کھلدے ہسدے لوک ہاے
 ساڈے ویرھے ہن، ساڈیاں وستیاں ہن
 ساڈے اندر سئے سئے مستیاں ہن
 ساڈیاں وسوں چونک وساخاں ہن
 کھیل ہاے ٹوک مذاقاں ہن
 ساڈے رشتے ہن ساڈے ناطے ہن
 ساڈے سینگے ہن، ساڈیاں سینگیاں ہن
 ساڈیاں پیریں ہن ساڈیاں پیٹنگھاں ہن
 ساڈے مال میہاگ تے بھانٹے ہن
 ساڈی وسوں ہئی ساڈے دانٹے ہن
 ہن خواب دے وانگوں یاد آندے!

ولدا سانول دا ولدے تاں چس آندی اے
 ڈیوا بچھ بچھ کے پلدے تاں چس آندی اے

دل چلیے ہوئے دیوانے ڈسائے کل میکوں!
 دل جڈاں کہیں دا جلدے تاں چس آندی اے

وچ سفر دے ہزاراں مسافر پھین
 اپنے ٹشمہ اچ کوئی گلہ دے تاں چس آندی اے

بخت ای بچھ وانگوں ڈھل ویندے ہو لیس ہو لیس
 جڈاں بے وقت ڈھلدے تاں چس آندی اے

جڈاں سانوٹ دی کہیں مست بدلی وچوں
 چندر ہتہ بندے نکلدے تاں چس آندی اے

اپنے اندر دا ناشاد موسم جڈاں
 تھوڑا تھوڑا بدلے تاں چس آندی اے
 ☆

جھوک

ساکوں یاد نہیں آندا کوئی ویلھا
 دل یاد ڈیویندے کہیں ویلھے
 ایویں ہک ڈیہنہ زلدیں بھلدیں ہونیں
 اوندی جھوک ہمباتے گئے ہاسے
 توڑے اوکھے اوکھے رستے ہن
 پر سوکھے سوکھے لگدے ہن
 دل ریت گرم تیں جھمدا ہا
 اوندے نقش قدم کوں چمدا ہا

ساکوں یادیں دے غستان دے وچ
 ایں جنگل بر بریان دے وچ
 اینویں جیندیں کہیں دفنایا ہا
 ساکوں تھوڑیاں تھوڑیاں خبراں ہن
 اے قبراں ساڈیاں قبراں ہن
 ساڈے ناں دے کتے مس گئے ہن
 توڑے پتھر گھدے گھس گئے ہن
 ساکوں دل وی کچھ کچھ یاد آندے
 اوں آکھیا ہا میں ول آساں
 میں آپ چکیساں ان تیکوں
 میں آپ اٹھیاں ان تیکوں
 گئے عرصہ تھی ناشاد ساکوں
 نہیں کہتا اوں دل یاد ساکوں
 اوں بھل گئے شاید تم آکھن
 اسان تم دی کواچ پئے ہیں تھئے

اوندی جھوک ہمبا دی ریت جو ہئی
 اوندے در دریا دی ریت جو ہئی
 او ریشم ریشم پھل جو ہا
 اوندے نال جو ریشم رشتہ ہا
 اوندی ریت وی ریشم گلدی ہئی
 اوندے پھوگ، پیر، تے لائے وی
 ناخوش، ناشاد، نمائے وی
 ساکوں سادے کڑپ نظر دے ہن
 ساکوں سرو صنوبر گلدے ہن
 اے یاد نہیں آندا ہن ساکوں
 اوندی جھوک تے چکر ن گئے ہا

☆

تیکوں پار بنوں دے پوون ڈے میکوں پوندیں ہوئیں چس آندی اے
 ہن کھدیں ہوئیں چس نہیں آندی ہن روندیں ہوئیں چس آندی اے
 میں مونجھ دیاں میندیاں لوندی آں توں پیار دے نکلے لائیشی
 تیکوں لہندیں ہوئیں چس آندی اے میکوں لوندیں ہوئیں چس آندی اے
 تیکوں کہیں جاہ تے کہیں محفل وچ میڈے ہوندیں ہوئیں چس نہیں آندی
 تیکوں ہر جاہ تے ہر محفل وچ تہیڈے ہوندیں ہوئیں چس آندی اے
 میڈے خون دے قطرے قطرے وچ تہیڈے پیار دی خوشبور وچ چٹئی اے
 تہیڈے شہر دے کوچے کوچے وچ ہن بھوندیں ہوئیں چس آندی اے
 میڈے خواہیں دے پرکھو پیٹھا میڈی آس دیاں چیکاں سُن پیٹھا
 تیکوں چن معصوم پرندیں دے پرکھوندیں ہوئیں چس آندی اے
 میکوں پھٹ ناشاد ضرورت ان میڈی جھولی بھر ڈے چند جیوی
 جہاں ڈکھن زخم سرور آندے دل دھوندیں ہوئیں چس آندی اے

☆

اچن وی تون ساکون یاد آندیں

طویل عرصہ گذر گئے توڑے
 بہر دا موسم گذر گئے توڑے
 وفا دا گلشن اُچڑ گئے توڑے
 پھلن دا خلیہ ڈگڑ گئے توڑے
 ہنوں دا چشمہ وی خشک گئے توڑے
 اُد سارا قصہ وی تک گئے توڑے

تیڈی شان زمانہ کیا جائے

توں اصلی دُر نایاب ہیویں
 تیڈا پھل تون نازک مگھرا ھ
 تیڈیاں زلفاں نسیم ازماون دیاں
 تیڈے نمین نظارے جھوکیں دے
 تیڈے خواب ہن لہر کونجیں دے
 تیڈیاں بولیاں پیار دیاں لولیاں ہن
 توں کھل دیں کھم پوندین
 تیڈا چوڑھا سئے ارمانیں دا
 تیڈا پیار ڈُوا ھ رحمت دا
 تہیل سیں سہرتے پئے ہیں تھے
 تیڈی چاہت جام دی مستی ھ
 کڈی پیالے پی پی پنڈی ھ
 ہتھ ریشم ریشم پھل وانگوں
 لب چلدن پیار دے پھل کردن
 پھل پیار وفادے پنڈے ھ
 توں رُڈگی روح دا راگ ہیویں
 ارمان زمانہ کیا جائے؟

میڈی اکھ معصوم دا خواب ہیویں
 تیڈا مگھرا چین دا کلڑا ھ
 جیویں کالیاں بدلیاں سانوں دیاں
 اے گھر ہن بے گھر لوکیں دے
 اے پر ہن بے پر کونجیں دے
 اے صدق وفادیاں چھولیاں ہن
 توں رُسدیں پکاں ترم پوندین
 تیڈا سایہ ست آسمانیں دا
 تیڈا در دریا ھ رحمت دا
 دریا دی بھرتے پئے ہیں تھے
 اے صبح شام دی مستی ھ
 کڈی خالی جام کوں پنڈے ھ
 لب لال گلاب دے گل وانگوں
 تیڈی کھل سُکار دے پھل کردن
 کئی ساز سُریلے سُندے ھ
 ناشاد غریب دا بھاگ ہیویں
 تیڈی شان زمانہ کیا جائے؟

توڑے جو تہپے فراق دی پھل
 مکان خوامیں دے لوڑھ گئی اے
 نشان یادیں دے چھوڑ گئی اے
 کڈاہیں اسان ول اباد تھیوں
 اسان اے سوچا وی کائینی توڑے
 ساڈے گمان اج ای کائینی توڑے
 مگر میڈا چن!

اجن وی سانوں دی مت رت اج
 نظر ملاون دی مت رت اج
 اجن وی مینہ دی پھنوار دے وچ
 اجن وی موسم بہار دے وچ
 اجن وی دل دے ویران تھل اج
 اجن وی ٹھڈیاں ہوائیں جو گھلدیں
 اجن وی توں ساکوں یاد آندیں

☆

پہلے دی ہک ہک لیرتے ہنچ دیاں قطاراں ڈیکھوین
 زندگی کے تیں اجاں ڈکھ دیاں ڈیہواراں ڈیکھوین

ڈو چار ڈیہنہہ کہتے میکوں فکریں کنوں آزاد کر
 اے فریبی میں جوانی دیاں بہاراں ڈیکھوین

پہلی پہلی ہارتے دل حوصلے کیوں ہار گئیں
 پیار دا پڑھ اتھاں ہاراں تیں ہاراں ڈیکھوین

میں تاں مونجھے نیناں وچ ہنچ دا سمندر ڈیکھئے!
 تائیں تاں مت اکھیاں دے وچ کجلی دیاں دھاراں ڈیکھوین

میں پچھے اکھیں کنوں، اکھیں پچھے ول دل کنوں
 دل آکھے یارو اجاں آہ دیاں اڈاراں ڈیکھوین

رورو کے ہک ڈیہنہہ خواب وچ رانجھن دی روح آکھے میکوں!
 پنناں دے در ڈیکھوین کنوں پہلے دیواراں ڈیکھوین

☆

قلم رباعیاں

90 پرل کنڈی
پہلیں دی نازک شاخ توں ہنجوں دے پھل ڈھانڈے ایسے
اسمان توں ڈھبہ ڈھبہ کرائیں قدمیں تلے آندے ایسے

ویران کیتے جائیں ساڈے دل دے سہانے شہر کوں
او وی تے اوندی یاد وی اوں شہر وچ راہندے ایسے

او غم پٹھیندا رہ گئے، میں غم سنھیندا رہ گیاں
اوکوں وی غم بھانڈے ایسے میکوں وی غم بھانڈے ایسے

سانوٹ وی واپس ول گیا کونجاں دی واپس ول گیاں
موتھیں دے لہر جھوک تے بے موسے لاہندے ایسے

دردیں بھرے ڈوہڑے ساڈے، حسرت بھریاں غزلاں ساڈیاں
کئی کھل کرائیں سُنڈے ایسے، کئی روکرائیں چاندے ایسے

ناشاد ساری رات میں ڈسکیاں بھریندا رہ گیاں
سوچاں وی تن کھانڈیاں ریہاں چنتے وی تن کھانڈے ایسے

☆

جائیں ویلھے دشوار رستیں توں گذر ویسوں اساں
دھوڑ ساڈے چرک تئیں قصے سُئیدی رہ ویسی
بعد ساڈے، ساڈے پیرے نہ مٹادیں اے ہوا!
ساڈے پیرے چرک تئیں دنیا گولیدری رہ ویسی

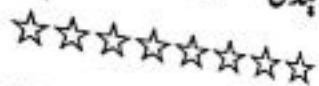
اچھاں سخت اندھارا چھا گئے، ہتھ کوں ہتھ نہیں سجھدا
راہبر رستہ بخل نہ دنجن ڈیوے پال کے رکھوں
ساڈے پیرے ساڈیاں نساں، نسلیں کوں ڈکھلیں
کیوں نہ ہووے ہر ہک راہ تے پیر سنجال کے رکھوں

تیڈی اُلفت دے جولان خرندے ویندین
میڈی زندگی دے سُر ساز کھندے ویندین
کوئی نواں جبر کر وت میڈی جان تیں!
توں ویردا ویندیں زخم پھندے ویندین

چپے عشق دی تاہ تک پہنچے ہیں
اساں آخری ساہ تک پہنچے ہیں
ذہوں دکھدا سب کوئی ڈکھ آندے
اساں ہلدی بجاہ تک پہنچے ہیں

تیڈی ہر منشا تک پہنچے ہیں
بے جرم سزا تک پہنچے ہیں
باشاد صنم دی گول دے وچ
اساں لوک خدا تک پہنچے ہیں

جڈاں سہیں دے قُرب کوں گولیا ہا
اساں سارے تھل کوں پھولیا ہا
پندھ آخر پیریں پے ساڈے
اساں آپ کوں اتا رولیا-----ہا

مجت اساڈی جہاں کھس گھدی اے
 جیویں پھل دی رونق خزاں کھس گھدی اے
 اساں نال کہیں دے الائیے سگدے
 غربی اساڈی زباں کھس گھدی اے
 ☆☆☆☆☆☆☆

بے زباں خواب تڑ تڑ تکیدن میڈو
 نال ظلمی زنجیریں دے جکڑیا وڈاں
 تنپے شہر اچ مجت گناہ ہے جھن
 ایں گناہ اچ میں عمرہ دا پکڑیا وڈاں
 ☆☆☆☆☆☆☆

بج کوں پلکیں تیں رولناں پوسیا
 اپنے اندر کوں پھولناں پوسیا
 تار دریا جیکر گولیندیں تاں!
 پہلے قطرے کوں گولناں پوسیا
 ☆☆☆☆☆☆☆

ہوا تاں پچھائے چا ساڈا ڈیوا پل وچ
 ساکوں دل پلیندیں وڈی دیر تھئی اے
 خدا کوں گولیندیں ذرا دیر نہیں تھئی!
 صنم کوں گولیندیں وڈی دیر تھئی اے
 ☆☆☆☆☆☆☆

موجھ ملال اچ نیندراں آندین؟
 اچھیں حال اچ نیندراں آندین؟
 تائیں جو آکھے نیند اچ آساں!
 کہیں دی بھال اچ نیندراں آندین؟
 ☆☆☆☆☆☆☆

نہ گل، نہ گھنچے غلاب ڈھن
 نہ نیند آئی اے نہ خواب ڈھن
 نہ ڈیو فرشتو عذاب ساکوں
 اساں تاں جیندیں عذاب ڈھن
 ☆☆☆☆☆☆☆

وفا دی راہ تے وی نہیں مرن ڈیندے
کوئی سمندر وی نہیں ترن ڈیندے
سیانے آہن پیار عبادت اے
لوک عبادت وی نہیں کرن ڈیندے

☆☆☆☆☆☆☆☆

دوستو! اوں میڈے ہمسفر کوں آکھو
خوف آمدے کھپے وی قیامت کنوں
ہن تانی تاں پچھاواں امام ہا میڈا
اُد وی ڈے گئے جواب اج امامت کنوں

☆☆☆☆☆☆☆☆

سمیڈی یاد کوں سینے لائی پے ہیں
ڈیہہ رات چراغ جلائی پے ہیں
ناشاد جہان دے غم کولوں
اساں اپنی جان پھروائی پے ہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

توڑے پاگل پاگل بل گئے ہیں
تیکیوں کائیں آکھے تیکیوں بھل گئے ہیں
توں انویں ہاں وج وسدا پائیں
اے ہی گال اے اساں زل گئے ہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

چل پے ہیں کائیں چولے ساکوں
وت کائیں ان کے پھولے ساکوں
اساں آپ کوں گل آئے ہاے
پتہ نہیں کائیں گولے ساکوں

☆☆☆☆☆☆☆☆

کہیں مسافر کوں کالی رات اج
پار دریا دے کون ملدا۔۔۔۔۔ہا
اے تاں عشق ہا وگرنہ یارو!!
کچے گھرے تے کون ٹھلدا۔۔ہا

☆☆☆☆☆☆☆☆

ساڙے راہ تے مصیبت دا وہیر ابن کے نہ ویہہ توں
اساں تاں تار در دیں واسندر پی چھویندے ہیں
توڑے زخمی وی تھی گئے ہیں مگر کوئی زخم نہیں پو لیا
اساں اولوک ہیں اپنیاں زباناں سی چھویندے ہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

اجھاں خُعلہ ڈٹھے پیار دے باغ تیں
باغ سارے دا سارا سوا تھی گئے
ککھ ہک نہیں بچا آہٹے دا توڑے
اساں ہک ہک کون آکھیے بچا تھی گئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

میں ہنگہیں ستر وی کرن چانداں
میں تاں صبر دا گھٹ وی بھرن چانداں
میڈا چننا نہ کر غم دے طوفان وچ
میں پڈن چانداں، میں ٹرن چانداں

☆☆☆☆☆☆☆☆

جام زندگی دا جتنا وی کوڑا لگے
آب زمزم سمجھ بسم اللہ کر کے پی
کوئی تاں تپڑے سہارے تے جیندا وڈے
اپنی خاطر نہ جی، کہیں دی خاطر تاں جی

☆☆☆☆☆☆☆☆

توڑے خوشاں وی چودھار نچدیاں کھڑین
دل اچاں وی خوشی لو ترسدا کھڑے
بنج وی پیلین تیں ہے کھل وی چہرے تے ہے
ڈنہہ وی نکھتھا کھڑے مینہہ وی وسدا کھڑے

☆☆☆☆☆☆☆☆

واہندے دریا دے شور دے وچ
صدا وہیریں دی کون سُنڈے
جنتاں امیریں دا راج ہودے
اقتاں فقیریں دی کون سُنڈے

☆☆☆☆☆☆☆☆

نہ تھی بے چنت نیندراں کر تکبر دے پچھانویں تیں
 جہن ایس عارضی چھاں دا کٹناواں ساتھ نہیں ڈیندا
 کتھائیں زندگی دے تے تیں مقام آجھاں وی آویندے
 جتھاں انسان دا اپنا پچھانواں ساتھ نہیں ڈیندا

☆☆☆☆☆☆☆☆

ضرورت پئے ونجی جیکر
 اے دل پگراج نہ وچھیں
 بدن دا خون وچھیں چا
 انا دا تاج نہ وچھیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

دو کھا ڈے کے نیتا ہاشتی کوں جائیں طوفان دو
 وت اوہا کشتی جو وت اول موج تے ٹھلدا وڈاں
 مر گئے میڈے اندر دا نا خدا رو رو کرائیں!!
 اے میڈا تھوڑا کمال ۽ میں انویں کھلدا وڈاں

☆☆☆☆☆☆☆☆

بے درد حاکم غرور دے وچ ستم پرستیں دے نال رل کے
 وفادے پتلے غلام اپنے کوں جیویں سولی تے چاڑ ڈیندے
 اول شخص ناشاد پہلے میکوں وساکے بعد راج اینویں اچاڑیے
 غریب بٹ دے کپے فصل کوں جیویں ننداواں اچاڑ ڈیندے

☆

میڈی زندگی دے کوٹھے دیاں دیواراں
 اوندے غم دے دباؤ توں پہہ گلیاں دین
 میں ہن کیویں اوکوں روکے منیاں
 میڈیاں ہنجوں تاں ساریاں ویہہ گلیاں ہن

☆

اپنی آپ اچ پئے ہاے تھے
 وت کائیں ان کے چولے ساکوں
 ”ورقا ورتا زخمی“ کر گئے!
 اچ کائیں اتنا پھولے ساکوں

☆

میڈی رحمت دی چھل جوش ءِ وچ کوئی لوڑھیاں پاوڻ آوے تاں
 میں بخشش دا در کھول کھڑائے کوئی بھل بخشاوڻ آوے تاں
 میں سُنداں ذرے ذرے دی کوئی دھاں سُنداوڻ آوے تاں
 ناشاد میں جھولیاں بھر ڈینداں کوئی در کھڑکاوڻ آوے تاں

☆☆☆☆☆☆☆☆

میڈے اندرتوں، تیڈے اندر میں کپھی اپنا اندر پھول تاں کیا
 میں گھل مل ویساں نال تیڈے میڈے غم کوں جیج وچ گھول تاں کیا
 میڈے ہر ہک راہ تے پیرے ہن کہیں راہ تے آپ کوں رول تاں کیا
 شاہ رگ توں ودھ نزدیک جیجی ناشاد توں میکوں گول تاں کیا

☆☆☆☆☆☆☆☆

اگئیں قطرہ ہا بچ پانی دا تھپڑا درد رلے دریا بن گئے
 تھپڑا اتنا ذکر زبان کیجے ہن روح دی ذکر غذا بن گئے
 تئیں جھٹ دیدار کئے اپنا ایں جھٹ وچ کیا دا کیا بن گئے
 ناشاد کلیم بے ہوش تھے کوہ طور اخیر سوا بن گئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

کہیں جاہر دے دربار دے وچ ہک حق دا نعرہ لایا ہم
 چند لفظیں دے آئینے وچ اوکوں اوندا عکس ڈکھایا ہم
 اکہ چاڈن دی ہئی جرم جتھاں اوں شہر دے وچ سر چایا ہم
 ناشاد اوں ڈہنہہ دی چھہ کائینی جائیں ڈہنہہ دا سچ الوایا ہم

☆☆☆☆☆☆☆☆

اے کوڑ تاں چھت دی دروگری ہے چھت مکسی کوڑ وی مک ویسی
 چ کوڑ توں ڈھیر اے قد میں وچ کوڑ آخر قد میں جھک ویسی
 چ سمجھ اے کوڑ ستارا ہے سمجھ اُبھریا تارا لک ویسی
 ناشاد جڈاں سچ جاگ پیا ایں کوڑ دا ساہ وی سک ویسی

☆☆☆☆☆☆☆☆

اساں او مشہور کھڈار ہا سے اساں کھیڈ دے وچ دل جیتے ہن
 توڑے پک ہئی زہر دے مُنگر ہن اساں زمزم جان کے پیتے ہن
 اوندی مونجھ دے ریشمی دھاگے نال اساں زخم وفا دے سیتے ہن
 گھر ساڑیے ہن ناشاد اساں گھر ساڑ کے سو جھلے کیجے ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

ایس لڑھکیں لوڑھیاں پیندیں ہوئیں کہیں گھم گھیر اچ آپے ہیں
 ہک ڈھبہ پئی ء کوئی دردیں دی کہیں ڈکھ دے ڈھیر اچ آپے ہیں
 ہر پاسے ہیریاں پھیریاں ہن کہیں اچھیں پھیر اچ آپے ہیں
 کل ہار ہاسے ناشاد اوندے ٹرٹ پئے ہیں پیر اچ آپے ہیں
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ہن بکھویے ہیں تاں یادیں دے کہیں گزریے پل ء چ ول ملسوں
 ہن غم دے لوڑھ ء چ لڑھ پئے ہیں کہیں ہنچ دی چھل ء چ ول ملسوں
 چنپی زلف سیاہ دے ول وانگوں کہیں پل دے ول ء چ ول ملسوں
 ناشاد پیار دے پاندھی ہیں اساں پیار دے تھل ء چ ول ملسوں
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

انجام دیاں تلخیاں بھل گئے ہیں ایس چس آئی ہئی آغاز دے وچ
 اوندے نخرے ناز دیاں کیا پاتاں سو ناز ہن ہک ہک ناز دے وچ
 ناشاد بلا دیاں مستیاں ہن دل مست ہا مست انداز دے وچ
 اساں ایس پروازاں کیتیاں ہن ہر ہنچ پئے ہن پرواز دے وچ
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

کچھ لحظہ ساہی ڈے ہنوں کوں کچھ لحظہ ہس کر روون کن
 کچھ ساہی ڈے غم دی چکی کوں کچھ ساہی کڈھ چکی جوون کن
 ہنچ لال وانگوں ہتھ لال ہن ہن ہس کر میندیاں لوون کن
 ناشاد اوں ہک دے پیریں پو ہک ہک دے پیریں پوون کن
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ناں یاد نہیں آندا ہن اوندے اے یاد آندے کوئی ہوندا ہا
 پھٹ پھٹ کوں پٹ پٹ پٹ چمدا ہا، پھٹ پھٹ کوں چم چمدا ہا
 ساکوں مونجھا ڈیکھ نہ سہندا ہا ساڈی مونجھ ملال اچ رووندا ہا
 ناشاد اسان دا تارا ہا ساڈے نال زمین تیں بھوندا ہا
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

اچ کہیں دے کچھ وی تائیں لگدے کچھ لگدے ہاسے کل کہیں دے
 اے وقت وی ہر جائی وانگوں پل کہیں داھ اتے پل کہیں دے
 دل بھورے تھی تھی بھردا پئے رت طنے مہنٹے جھل کہیں دے
 ناشاد اچ پیریں پنھ نئے کل ہوندے ہاسے گل کہیں دے
 ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

اهاں کوڑ دا رستہ روک ڈیسوں روہ بن کے راہ تے کھڑ ویسوں
 ڈوڑے کوڑ دا تیز طوفان ہوسی طوفان دے نال وی لڑ ویسوں
 بر واہ تے لکھی لا ڈیسوں جیرگی گھل تے اڑسوں اڑ ویسوں
 ہاشاد اناجی لئی رہسوں توڑے دار تے چڑدے چڑ ویسوں

☆☆☆☆☆☆☆☆

بچھ چیں جو کڈھدے غربت دا وت خنجر ہاں وچ ویہہ ویندے
 غم روزی دا دروازے تیں وت دھاماں گھت کے پہہ ویندے
 مزدور غریب دے ویڑھے وچ ڈینہہ سارا ماتم رہ ویندے
 ہاشاد اے منظر ڈیکھ کرائیں بچھ روندنا روہ ء وچ لہہ ویندے

☆☆☆☆☆☆☆☆

پھٹ پھٹ دے ہاں وچ پھٹ ڈسدے وت ہاں وچ کوئی ارمان پھینے
 وت رات پناخہ ہنجوں دا میٹھے دامن دے وچ آن پھینے
 تن لیراں لیر کتیراں ھ کہیں حسرت دا سامان پھینے
 ہاشاد پھینے پھٹ دھرتی دا میں اے کبھے اسان پھینے

☆☆☆☆☆☆☆☆

پہلے توں بدلیں تیڈا دل بدلے دل نال پیار دا جھنگ بدلے
 تائیں دھن بدلی تائیں کے بدلی تائیں کئی سُر تال ترنگ بدلے
 توں بدلیں، بدلیں ایں بدلیں تائیں رشتے ناٹے سنگ بدلے
 ہاشاد میں دل وی نہ بدلایا میڈی ہنج ہنج اپنا رنگ بدلے

☆☆☆☆☆☆☆☆

تیکوں تیڈا سمیت نصیب تھیوے میڈے سمیت کوں ہردا ڈیکھ تاں وہنج
 بک روشن تارا پلکیں تیں کہیں رات ابھردا ڈیکھ تاں وہنج
 کھڑ بے شک پرلی کنڈی تے پر پڈدا تر دا ڈیکھ تاں وہنج
 گل گئے ہاشاد کوں گل نہ لا گل گئے کوں مردا ڈیکھ تاں وہنج

☆☆☆☆☆☆☆☆

جڈواں نیچو ہاسے شیر ہاسے ساکوں دشمن شیر منیندے ہن
 دس پوندے ہاسے مینہہ دانگوں ساڈی وونت پندھیڑو ڈیندے ہن
 ساڈے عزم دی عظمت ڈیکھ کرائیں روہ رستے توں ہٹ ویندے ہن
 ہاشاد اساڈیں کشتیں کوں طوفان سلام کریندے ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

زل گئے ہیں راہ وچ زولیس نہ نتاں زل ویسوں ول زلسوں نہ
ساکوں اپنے راہ تے پالی رکھ چڑاں وسم گئے ول پلسوں نہ
توڑے پھلن پھلن دی رت ہوسی سگ ویسوں ول وی پھلسوں نہ
ناشاد اڈار نہ ڈے ساکوں تیکوں آکھیا ہم ول ولسوں نہ

☆☆☆☆☆☆☆☆

تپڑے راہ وی خاک وچ زل گئے ہیں ہنن خاک پھلور کے چکر بسیں
اساں عمرہ بھوری مونجھ دے وچ توں لٹھ بھور کے چکر بسیں
ساڈے پیر وی کائینی پیرے تیں ساکوں سانول نور کے چکر بسیں
ناشاد ساڈے ناں مس گئے ہن ساڈے ناں کوں سور کے چکر بسیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

کر روح توں بے شک قبض میڈا تھت جعب پو خان کوں آدن ڈے
متاں میں تیں خان نراض دووے میکوں میڈا خان مناوٹن ڈے
کچھ لٹھ تھل اچ زلن ڈے کچھ پیریں کوں جس چاون ڈے
ناشاد اکھیں بد بخشیں کوں میکوں کچھ دا فہر ڈکھاوٹن دے

☆☆☆☆☆☆☆☆

گین توہدی سخت اندھاری وچ ابجھسیں وسیے ہیں ول تیل نہیں آئے
ناچ پل پل راند رسائی رہی اے پھل رسدی راند اچ رل نہیں آئے
زلے اپنے آپ توں گل گئے ہیں اوندی یاد توں ول وی گل نہیں آئے
ہنن اکھیں انجھاں تھہ ڈکھلائے ہک ڈوجھ دے تھہ ول نہیں آئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

تھہ ناں تاں لوڑھی لوڑھ دے وچ ہنن لڑھن ڈے افسوس نہ کر
میکوں گروہدا ڈیکھ کے کیوں گروہدیں میکوں گروہن ڈے افسوس نہ کر
ناچ ہنن کوئی جائیداد تاں نہیں اکیوں وڑھن ڈے افسوس نہ کر
ناشاد کوں چوڑھیں چوڑھ گھدے ہنن چوڑھن ڈے افسوس نہ کر

☆☆☆☆☆☆☆☆

تیکوں گول کے اتی چس میں آئی تیکوں گل کے جتنی چس آئی اے
تہڈی تاگھ طلب دے بستر تے اکھ بھال کے جتنی چس آئی اے
ہک ہنن وی شمع پلکیں تیں اچ ہال کے جتنی چس آئی اے
پرداز اچ چس ناشاد میں آئی پر جال کے جتنی چس آئی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

تہنڈے شوق دا نمل پہوں بھاری ہا میٹھے ساہ دا ترکہ کھٹ پے
 اڈو اکھ دی ہک ہک پچلی توں پرناہ پنج دا بھٹ پے
 اڈو تھل ویران دے نہیں تیں دل پُتل کریندیں ہٹ پے
 ناشاد اسان دے نیڑے ہا کھکول دُعا دا ٹرٹ پے

☆☆☆☆☆☆☆☆

ہوندا فصل ہا جھار ہئی چویاں دی ہن فصل وی گپے ہن جھار وی گئی
 بھرکار ہوندا ہا پکھیاں دا بھرکاریاں بکھین اڈار وی گئی
 ہن مونہہ تے مونجھ دیاں وکڑیاں ہن کھل ہس وی گئی مسکار وی گئی
 ناشاد بہار ہئی ولھے دی گپے ولھا نال بہار وی گئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

ہر ولھے ڈر ۛ بکلیں دا نئے جوڑیا اٹھناں ایں ڈرتے
 آگلدے تیر شکاری دا کڈی ایں پرتے کڈی اوت پرتے
 ودے چاتی ہیں پنڈ دروید دی کڈی ایں ڈرتے کڈی اوت ڈرتے
 ناشاد بھنور بھکلیدا ہے کڈی ایں بھرتے کڈی اوت بھرتے

☆☆☆☆☆☆☆☆

جڈی آمد تے کئی دیپ چلیے پروانیں پرتے قربان کیتے
 کئی زل زل رات کوں گھر ول آئے کہیں گھر دا گھر قربان کیتے
 کہیں گل کائنات لٹائی اپنی کہیں شمس قمر قربان کیتے
 کہیں دل ناشاد نثار کیتے کہیں اپنا سر قربان کیتے

☆☆☆☆☆☆☆☆

باکس ڈنہہ دی کیتی کنڈ سانول اوت ڈنہہ دا عیش آرام کتھاں
 ہر ڈنہہ تھیندے اوت ڈنہہ وانگوں او فجر کتھاں او شام کتھاں
 ان دروید ایں ہر مایا ۛ آغاز کتھاں --- انجام کتھاں
 ناشاد لکھاں نت پی پھنداں بھل او ساقی او جام کتھاں

☆☆☆☆☆☆☆☆

جڈاں ساقی اہٹیں رندیں کوں بھر جام پلاوٹن بھل گپے
 تھئی شام تاں ہر کوئی گھر دو آئے ساکوں گھر دو اوٹن بھل گپے
 اڈو دل ناشاد دے زخمیں تیں ساکوں مرہم لاوٹن بھل گپے
 ہتھ ہاں تے رکھ کے سم تھئے ہیں ہتھ ہاں توں چاوٹن بھل گپے

☆☆☆☆☆☆☆☆

میٹھے پیر کڑھاتے بچھ پے ہن تیکوں پیر پچال کے گولے ی
 ہر ساہ دے اوجھڑ رستے تیں تیکوں ڈیوا ہال کے گولے ی
 کڈھی اکھیں ٹوٹ کے گولے ی، کڈھی اکھیں بھال کے گولے ی
 توں سوکھیں نائیں ناشاد ملیا، تیکوں عمرہ گال کے گولے ی

☆☆☆☆☆☆☆☆

تہی پے وکھرے ناز انداز جو بن تہوں ہر انداز ۽ چ گولے ی
 میٹھے روگی رُوح داراگ ہاویں تہوں ہر ہک ساز ۽ چ گولے ی
 کڈھی ناز نواز ۽ چ گولے ی، کڈھی عجر نیاز ۽ چ گولے ی
 ناشاد کتھائیں وی نائیں مکریا تیکوں انت نماز ۽ چ گولے ی

☆☆☆☆☆☆☆☆

جیندا پیار عبادت سمجھا ہم اوندے پیار دے وچ پل پل اُڑیاں
 اوندے شہر دے ہر دروازے توں اوندے ناں دے مہینے جھل اُڑیاں
 کئی اُڑیے اُڑ کے ول وسدن میں اُڑیا اُڑ کے ول اُڑیاں
 ناشاد میں اُڑیاں عمرہ دا ایویں لگدے جیویں کل اُڑیاں

☆☆☆☆☆☆☆☆

ہن آکھے وقت آزمائش دا ہ آزمائش دے پل نائیں رووٹا نہیں
 ہن برتے ست اسمان توڑے ٹرٹ پوون بھل نائیں رووٹا نہیں
 کیں مشکل، مونجھ، مصیبت دا نہیں روون حل نائیں رووٹا نہیں
 ہنڈا فراق دے پجرے وچ ونجی عمرہ گل نائیں رووٹا نہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

ماہے دل دے درتیں درویں دی آئی چھل تے چھل اساں رُنے نائیں
 ماہ ساہ دے اوجھڑ رستے تیں آئے دشت جبل اساں رُنے نائیں
 شاہ شمس وانگوں اوندے شہر دے وچ توڑے لہہ گئی کھل اساں رُنے نائیں
 ناشاد اوں آکھے رووٹاں نہیں اوں ڈنہہ دے ول اساں رُنے نائیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

اساں روندے رہے ہیں چٹناں کول ساڈے روزرواٹ تے چس آئی اے
 میاد کول ہنمین پنچھی دے پُر زار چرکاٹ تے چس آئی اے
 ناشاد جھنیں پروانے کول اوندے عشق دی لاٹ تے چس آئی اے
 کوئی چھیکوئی چاٹ دی چس چیندے ساکول پہلی چاٹ تے چس آئی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

کوئی ڈھول نشانی ڈے ساکوں تپڑی تات دے ویلھے کم آئی
تپڑے قُرب کمال دا کوئی ویلھا صدمات دے ویلھے کم آئی
کجھ ورد، وظیفہ یادیں دا سکرآت دے ویلھے کم آئی
ہک ہنچ ناشاد لکائی پئے ہیں کہیں رات دے ویلھے کم آئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

ایویں چُپ دی بزم ء سچ پئے ہاسے کہیں پیار دی گال اُن چولی ہئی
اُو پولی ہئی کوئی پولی ہئی جیرھی پولی سانول پولی۔۔۔۔۔ ہئی
ناشاد ساڈی دل بھولی وی ساڈے وانگوں کملی بھولی ہئی
ساڈی عمرہ خضر دی عمرہ ہئی ساڈے پیار دی عمرہ تھولی ہئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

ونڈیاں کر کر ویزھے وچ ڈکھ درد ونڈاونے پوہن
کجھ بار چویندن مونہہ برتے کجھ بار چواونے پوہن
کجھ زخم ڈکھیندین لوکیں کوں کجھ زخم لکاوٹے پوہن
ناشاد اے دکھے قسمت دے خود آپوں کھاوٹے پوہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

ہک دقت ہا ایتلے خوش ہاسے ساڈے لوک لغارے سُنڈے ہن
کہیں اِطلا اُن کھلواوایا ہا اسمان ٹھکارے سُنڈے ہن
دل قطرے دی دھاں قطری وی سیک نال کنارے سُنڈے ہن
ناشاد دل اِطلا رُنے ہیں ساڈا وین ستارے سُنڈے ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

تقدیر جیٹاں کہیں بیوس کوں کر وس والے دے وس ڈیوے
اوندے وس ہوندے اُو بیوس کوں تھل بھر ڈیوے بھانویں جس ڈیوے
گھٹ بھرن پوندے دردیں دا بھانویں زہر گپے بھانویں جس ڈیوے
ناشاد صیاد دی مرضی اے بھانویں بگھ ڈیوے بھانویں کس ڈیوے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اُچ کتواں ڈینہہ اے اکھ میڈی کہیں راہ تیں کھڑدی کھڑ گئی اے
کہیں سُنڈرے اکھ بے بختی کوں کہیں ماندرے دے ہتھ چو گئی اے
آے اجھاں موسم پت تھو دا ہر پہلی اکھ دی تجھو گئی اے
میکوں گھدے اکھ ناشاد میڈی کہیں اکھ دی اکھ ء سچ اڑ گئی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

فہمیں کتاب ہے زندگی دی جیندا ناں وی غم دی چھاں ہے
 کہیں ورق تیں حرف دُعا دے ہن کہیں ورق تیں خالی دھاں ہے
 کہیں ورق تیں چھاپیا تیر کھڑے کہیں ورق تیں زخمی ہاں ہے
 ناشاد کوئی ورق وی خالی نہیں ہر ورق تیں تہنڈا ناں ہے

☆☆☆☆☆☆☆☆

جیرھا گذر گئے او گذر گئے ہنن گذریے پل کوں یاد نہ کر
 تھل یاد کر یسی ہنن تیکوں توں بھل و پنج تھل کوں یاد نہ کر
 کر اوں منزل کوں یاد ولا ہنن این منزل کوں یاد نہ کر
 نتاں پُتل کریندیں مردیسیں ناشاد پُتل کوں یاد نہ کر

☆☆☆☆☆☆☆☆

تائیں گھنٹاں نہیں اساں ہنٹاں نہیں اساں پنہ دے نال مکائے پہلے
 تائیں ترٹے تار سمندر وچ اکھ ہنج کوں اے سبھائے پہلے
 ہتھ ہاں کوں حوصلہ ڈیندے رہے ہاں دھاں کوں صبر ڈیوائے پہلے
 ناشاد اچاں ساہ باقی ہنن بر منزل آن تھکائے پہلے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اکھ اکھ دے چال وچ ناہی پھسدی! کیوں ڈو کھ نال پھسایا گئے
 کہیں مست نگاہ دی مستی دا کیوں جام تے جام پلایا گئے
 جیندی اُج تک نہیں تعبیر ملی کیوں اجھیاں خواب پُکھایا گئے
 پڑھ مَست کوئی ناشاد اجھیاں ایندا ہوش حواس اڈایا گئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اکھ اکھ دی اکھ دا تارا ہئی اکھ جے تیں اکھ تیں ہوندی ہئی
 اکھ اکھ دی ہک ہک پچلی تے کئی خواب دے موتی پوندی ہئی
 اکھ اکھ دے درد و ٹیندی ہئی اکھ اکھ دے پھٹ کوں ڈھوندی ہئی
 اکھ پھیری اکھ ناشاد چڑاں اکھ پاکاں بھر بھر زوندی ہئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

منٹھار منٹھل دے کوچے وچ روح رقص کریندیں رچدا نہ
 کوئی سہاڑ سُر یلا زندگی دا ہن سانول سکیں دے وجدا۔۔۔۔۔ نہ
 ہر پھل ناشاد محبت دا میڈی بستی سچ تے سجدا نہ
 بے درد زمانے بھن چھوڑیے نتاں پیار دا میلہ بھجدا نہ

☆☆☆☆☆☆☆☆

فُر پئے تاں فُرسوں ٹور اَجھئی خود منزل فُرسی نال ساڈے
 ہُن بچھ اے محرم راز ساڈا ہُن تارے ہن بھھیوال ساڈے
 ول ایویں وسوں وسدیں کوں اسمان سُئیی حال ساڈے
 ناشاد اُمید اُمید اَج ہیں مگ وین قہر دے کال ساڈے

☆☆☆☆☆☆☆☆

مکھ مُودا ڈیکھ کے بچناں دا اسمان واہاں مُوڑ کے فُر پئے ہیں
 اکھ پیار دے خواب سجائی پئی ہی اوندی نیندر اکھوڑ کے فُر پئے ہیں
 ہک ہنچ دے پوڑ اَج خوابیں دی خود بیڑی پوڑ کے فُر پئے ہیں
 ناشاد اچاں پز زور اَج ہا اسمان پز کوں چھوڑ کے فُر پئے ہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

غم جتنے ہن میڑی زندگی وچ اوندی زلف سیاہ دے شم ہن
 جیرگی گنڈھڑی برتے جتی رہے ہیں اوں گنڈھڑی دے وچ غم ہن
 غم اتے ہن اوں گنڈھڑی وچ اوندی زلف دے وال وی کم ہن
 نت زسٹ مناوٹ ہگل لاوٹ ناشاد اے محض اڈم ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

ہن تے اشک دی دل دل وچ کئی لوک ذہین وی پھس ویندن
 ہن دیندے حُسن وی دل دل وچ خود آپ حسین وی پھس ویندن
 ہن چار کھنیں دی ٹھکوری وچ کپڑی تخت نشین وی پھس ویندن
 ہن ظلم دیاں گاریاں کھا ویندن ناشاد شاہین وی پھس ویندن

☆☆☆☆☆☆☆☆

ان ڈیکھ تماشہ ڈیکھیں دا وت لہر جھوک تے ولدا پئے
 دل من گئے مونجھ دے حدے کوں وت مونجھ دا خدا چلدا پئے
 دن تیل دے ڈیوا ہنجوں دا جھٹ بھجدا پئے جھٹ پلدا پئے
 ناشاد کوئی دھاں وی نہیں نکھتی اسمان دا در وی ہلدا پئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

او لوڑھ ہنجوں دا نکھتے اَج جیرھے لوڑھ دا دل کوں ڈر رہ گئے
 پڑ گئی اے دھرتی خوابیں دی نہ خواب نہ خواب مگر رہ گئے
 اکھ ہر ہک منظر ڈیکھ گھدے ہُن زندگی موت دا شر رہ گئے
 بھرکاریاں کیا ناشاد بھروں نہ طاقت رہی نہ پڑ رہ گئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

جیکوں پیت پریت دے سفیریں وچ ہمراز بُنائی اوں رات کیتی
 جائیں پھٹ کیتی او مخلص ہا، جیکوں پھٹ ڈکھلائی اوں رات کیتی
 ہک سوز فراق دے زخمیں تیں جیرھی مرہم لائی اوں رات کیتی
 ہا حال ناشاد محبت دا جیکوں حال سُنائی اوں رات کیتی

☆☆☆☆☆☆☆☆

کائیں راند ونچائی ہئی یاد نہیں، کہیں راند ونچائی ہئی یاد آندے
 کھل کھل کے پیار دے پیالے وچ کہیں زہر پلائی ہئی یاد آندے
 ہانہ بلی بن کے اٹھنے کوں کہیں بھاہ ان لئی ہئی یاد آندے
 ناشاد ساڈی بربادی تے کہیں عید منائی ہئی یاد آندے

☆☆☆☆☆☆☆☆

ابھئی دھن سُوائی کوئی دروید دی مپڈے دل دا درد جوان کیتی
 بر لگہ اسان کوں بر ڈھہہ پئے بر جتنا آن اسان کیتی
 احسان ہوندا میں بھل دیندا احسان توں ودھ احسان کیتی
 ناشاد کائنات دی قیمت ہے جیرھا بچ دا ہیرا دان کیتی

☆☆☆☆☆☆☆☆

اسان دی چادر ساڑ ڈیسی ہن اتا سیک ہے آہ دے وچ
 اے ساڑ کے سُر مہ کر ڈیسی بھانویں روہ وی آون راہ دے وچ
 اوں جاہ دا اللہ حافظ ہے ڈھٹی چنگ ایندی جیرھی جاہ دے وچ
 ناشاد او زے جنتی دھن جیرھے سڑدن عشق دی بھاہ دے وچ

☆☆☆☆☆☆☆☆

ساڈے رلے رل آ رول بے متاں رل رل راہ تیں اپڑ چلوں
 متاں چترگ کوئی چیز ساڑ گتے آ ظلم دی بھاہ تیں اپڑ چلوں
 متاں کہیں دیاں ہنجھوں پونجھ گھنوں متاں کہیں دی آہ تیں اپڑ چلوں
 ناشاد ہن منزل نیڑے ہے متاں چھیکوی ساہ تیں اپڑ چلوں

ہک پھر پیار دا دان تھیا اوں پھر دے قہر اچ رہ گئے ہیں
 بھل وانگوں پل وچ مُسکے ہیں بچ وانگوں پل وچ دیہہ گئے ہیں
 منٹھار منٹھل دیں نظریں دی اچ ستری کجھ توں ڈھہہ گئے ہیں
 ناشاد سیالی کجھ وانگوں اڈو اُبھریے ہیں اڈو لہہ گئے ہیں

☆☆☆☆☆☆☆☆

بھل گئی پرواز چکوری کوں جہاں راہ اچ چندر خفا تھے
 انگلیں ڈھیر ہن درد چکوری کوں اے درد وی ڈھیر بنا تھے
 ایں عشق تے اشک دی آتش وچ دل سرسڑانت سوا تھے
 ناشاد ہک چیک نکھتھی ہی اوندے بعد پتہ نہیں کیا تھے

☆☆☆☆☆☆☆☆

جہاں برق ڈھنسی ہی اٹھنے تیں کجھ لوکیں شعلے ڈٹھے ہن
 کجھ لوکیں رولے پاتے ہن کجھ لوکیں رولے ڈٹھے ہن
 ہر پاسے جکھو جھولے ہن کجھ لوکیں جھولے ڈٹھے ہن
 گھر پیار دا گولے تھیا ہا ناشاد میں گولے ڈٹھے ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

کاں کاں ہے کندھ تے ہر ویلھے توں آسیں کاں دا جی پھنسی
 تہنے صدے سول رستم کولوں تہنے درد منداں دا جی پھنسی
 دھاں ہاں دے درد دا داروں ہے دھاں نکسی ہاں دا جی پھنسی
 دھاں نہیں بکدی ناشاد ایویں پھٹ پھنسی دھاں دا جی پھنسی

☆☆☆☆☆☆☆☆

ماں انگلیں سخن سمجھائے جیکوں اوں انگلیں تیں نچوائے ساکوں
 ماں سمجھے بر دا سیں جیکوں اوں بر دے بھر فُروائے ساکوں
 ماں لب دا خون پلائے جیکوں اوں آخر خون زودائے ساکوں
 پتے ٹھڈا ساہ ناشاد جیکوں اوں ٹھڈے ساہ بھروائے ساکوں

☆☆☆☆☆☆☆☆

شہزادہ ہا کہیں مگری دا جیکوں سمجھ فقیر ولا چھوڑی
 لکھ ڈیندا ہا ککھ گھندا ہا، لکھ تھیویں لکھ ٹھکرا چھوڑی
 ایویں شہت نصیب اچ نہ تہڑے جتہ آیا باز اڈا چھوڑی
 ناشاد سحر تک پلٹاں ہا جیکوں گنتاں تال بھجا چھوڑی

☆☆☆☆☆☆☆☆

اکی عید تاں ہر کوئی گھر دو آئے اوکوں گھر دو آون بھل گئے
 ڈیندے رات اوندے وسواں دیوچ ساکوں میندیاں لاون بھل گئے
 توڑے چار چدھاروں سانوں ہا ساکوں سانوں شانوں بھل گئے
 ناشاد ایں چیتے غردی وچ ساکوں عید مناون بھل گئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

تہیڑی سِک دا سفر طویل جو ہا ہنچ محرم راز بناوٹی ہئی
 ایں راہ تے ڈکھ دی آونٹے ہن ایں راہ تے عید وی آونٹی ہئی
 تائیں پیار دے نکلے لاونٹے ہن میں مونجھ دی میندی لاونٹی ہئی
 ناشاد میں ماتم کرنا ہا تیں خوش تھی عید مناوٹی ہئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

توں راول روح دا راگ ہیویں ہن راگ دے ساز وچسوں کیا
 تہیڑا چہرہ چندر نظر دا نہیں کہیں پے دو دید بھنویوں کیا
 ہتھ لال آگئیں رت نال ہسے لا میندی لال کریوں کیا
 ناشادے عید ہے وسدیں دی اسماں اہڑے عید منیوں کیا

☆☆☆☆☆☆☆☆

کہیں کہیں دے ہتھ وچ ہتھ پا کے ڈہنہہ سارا بھونڈیں عید منائی
 کہیں مونجھے مونجھے دی چکی کوں ڈہنہہ سارا جونڈیں عید منائی
 کہیں کھلڈیں ہسڈیں منائی کہیں روندیں روندیں عید منائی
 کہیں پیر زمین تیں نہیں لایا کہیں پیریں پوندیں عید منائی

☆☆☆☆☆☆☆☆

اساں کس ای کس اچ رہ گئے ہیں اوندے ہجر کوں خس وی کس نہیں آئی
 اوندے ہسے مونجھ وی خس نہیں گئی ساڈے ہسے کھل وی خس نہیں آئی
 لڑکھٹ پے آخر پیریں دے انویں پیتگھ پیار دی رس نہیں آئی
 چرھی چس ناشاد اوں عید تے ہئی ایں عید تے انویں چس نہیں آئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

چیویں اچ تائیں کھلڈیں عید منائی ایویں کل وی تہیڑیاں عیداں ہن
 چن نظرے وی تائیں عید منائی گئے ڈھل وی تہیڑیاں عیداں ہن
 زخار ساڈے تیں ہنجوں دی آئی چھل وی تہیڑیاں عیداں ہن
 ناشاد دے ویرھے ماتم ہا چن ول وی تہیڑیاں عیداں ہن

☆☆☆☆☆☆☆☆

اوسن دی ذات ہئی ایں گالھوں اوں عشق دی ذات کوں نہیں سمجھا
 اوں پیار دے پاک سپارے دی کہیں ہک آیات کوں نہیں سمجھا
 توڑے بھجھدے پلدے رہ گئے ہیں پر اوں حالات کوں نہیں سمجھا
 ول ول سمجھائے ناشاد اوکوں بھل اوں کائنات کوں نہیں سمجھا

☆☆☆☆☆☆☆☆

جیندی خاطر سب کجھ چھوڑیا ہم پہلے ڈکھ دے پہرے وچ اول چھوڑیے
پھل پیش کریندا ہم جیکوں پھل پیار دا پہلے اول تروڑیے
جیندے نال تعلق جوڑیا ہم ہنچ نال تعلق اول جوڑیے
پانہہ بیلی ہا ناشاد جیرھا میڈا انت سفینہ اول پوڑیے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اے نکھری گونج نماشاں دی ایویں نہ کڑا میڈا ہاں ڈلدے
بھٹ لال غلال وچھوڑے دے میکوں نہ ڈکھلا میڈا ہاں ڈلدے
میڈی سوچ گوں تھل دیں شیویں تیں نہ سفر کرا میڈا ہاں ڈلدے
ناشاد سپارے یادیں دے میکوں نہ سٹوا میڈا ہاں ڈلدے

☆☆☆☆☆☆☆☆

میں سچ سفریں تیں جاں نکھتھاں میکوں راہ اچ کوڑ ولھیت گھدے
میں کوڑ کوں ول ول کوڑ آکھے تہوں کوڑ بدوڑ ولھیت گھدے
روہ رُو کیا نہیں توڑے راہ میڈا میکوں راہ دی ڈھوڑ ولھیت گھدے
ناشاد اخیر ایں رستے تیں میکوں ہک سنگھوڑ ولھیت گھدے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اچ خبریں جھوک تیں چیزیں دا چلکار جو تھئے اکھ کھل پئی اے
چرھی کہیں دپکار تیں نہیں کھلدی کھکار جو تھئے اکھ کھل پئی اے
کہیں گل تیں بلبل بھنورے دا مکرار جو تھئے اکھ کھل پئی اے
ناشاد جنن البیلے دا مکار جو تھئے اکھ کھل پئی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

کوئی ہوش نہ ہا بے ہوش ہا سے تائیں ہوش ڈیوائے ساکوں ہوش آگئے
تائیں رخ بدلے بے ہوش ہا سے تائیں رخ ڈکھلائے ساکوں ہوش آگئے
تیڈی کھل دے وچ کوئی جادو ہا تائیں کھل الوائے ساکوں ہوش آگئے
ناشاد سمندر پی گئے ہیں تائیں گھٹ پلوائے ساکوں ہوش آگئے

☆☆☆☆☆☆☆☆

دنج کھینڈے ہوا ساکوں نہ زلتا آگئیں تاگھ دے تپ زلتائے ساکوں
ساڈیاں چرکاں کل کائنات سُنین اجمھاں ہجر دے چک چکوائے ساکوں
کوئی سمجھ نہیں آندی ایں سن وچ کہیں غم دا طوق پوائے ساکوں
بے خبری دنج ناشاد بھادیں کہیں عشق دا ناگ لڑائے ساکوں

☆☆☆☆☆☆☆☆

غریب دے نصیب وچ پیار کون لکھ گئے
سکے شجر دی شاخ تے بہار کون لکھ گئے

میں رات ساری خواب وچ عذاب ڈیہدارہ گمیاں
نجر میڈیں اکھیں دے وچ خمار کون لکھ گئے

میں زخم زخم تھی گمیاں وفا دا زخم ڈیکھ کے
وفا دے کاری زخم تے قرار کون لکھ گئے

اڈن دے شوق نے میڈا تاں ہوش وی اڈا ڈتے
ولا میڈے نصیب وچ اڈار کون لکھ گئے

ڈوہیں پاسوں دیوار تے پیار لکھیا ہا اسان
مگر اے درمیان وچ دیوار کون لکھ گئے

ڈلیئے ہوئے مکان دی ڈلی ہوئی دیوار تے
ناشادا بد نصیب دا مزار کون لکھ گئے

☆

جائیں ویلھے دشوار رستیں توں گزر ویسوں اساں
دھوڑ ساڈے چرک تیں قصے سٹینڈری رہ ویسی
بعد ساڈے، ساڈے پیرے نہ مٹاویں آے ہوالا
ساڈے پیرے چرک تیں دنیا گولینڈری رہ ویسی